Serie de autor

FICTION CONNECTION

Crima contelui Neville

AMÉLIE NOTHOMB

TREI

Serie de autor

FICTION CONNECTION

Crima contelui Neville

AMÉLIE NOTHOMB

TREI

Serie de autor

FICTION CONNECTION

Crima contelui Neville

AMÉLIE NOTHOMB

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Amélie Nothomb

Crima contelui Neville

Traducere din limba franceză
de Claudiu Constantinescu

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare: Carmen Botoșaru

Design copertă: Faber Studio

Foto copertă: unsplash.com/©Boris Smokrovic

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Irina Botezatu

Irina Mușătoiu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Copyright © Éditions Albin Michel - Paris 2015

Titlul original: Le crime du comte Neville

Autor: Amélie Nothomb

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1107-7

ISBN (epub): 9786064016270

Dacă cineva i-ar fi spus contelui Neville că, într-o zi, avea să se ducă la o ghicitoare, nu ar fi crezut. Dacă i s-ar fi precizat şi că avea să o facă pentru a-şi găsi fiica fugită de acasă, omul acela sensibil ar fi leşinat.

Un fel de secretară i-a deschis uşa şi l-a condus într-o sală de aşteptare.

— Doamna Portenduère o să vă primească imediat.

Parcă ar fi fost la dentist. Neville s-a aşezat, foarte băţos, şi s-a uitat cu consternare la motivele tibetane care decorau pereţii. Când a ajuns în cabinetul ghicitoarei, a întrebat-o pe loc unde era fiica lui.

— Fetiţa doarme în camera de alături, i-a răspuns femeia.

Neville a amuţit: avea să i se ceară oare o răscumpărare? Ghicitoarea, o femeie fără vârstă, energică, durdulie, de o vioiciune extremă, a continuat:

— Ieri, după miezul nopţii, mă plimbam prin pădure nu departe de domeniul dumneavoastră. Luna lumina aproape ca ziua. Atunci am dat peste fata dumneavoastră, strânsă ghem şi clănţănind din dinţi. N-a vrut să-mi spună nimic. Am convins-o să vină cu mine: avea să moară de frig dacă rămânea afară. Ajunsă aici, am vrut să vă sun imediat ca să vă liniştesc; ea mi-a zis însă că n-are rost, că nu v-aţi dat seama de dispariţia ei.

— Corect!

— Aşa că am aşteptat până dimineaţă ca să vă telefonez. Cum se poate să nu fi observat absenţa propriei fiice, domnule?

— A cinat împreună cu noi, iar apoi s-a dus în camera ei, ca în fiecare seară. Probabil că a ieşit când deja ne culcaserăm.

— Cum era la cină?

— Ca de obicei, n-a scos nicio vorbă, n-a mâncat mai deloc şi n-a părut să fie în formă.

Ghicitoarea a oftat:

— Nu vă îngrijorează deloc că fiica dumneavoastră se poartă așa?

— Are 17 ani.

— Explicația asta vă e de-ajuns?

Neville s-a încruntat. Cu ce drept îl interoga femeia aceea?

— Bănuiesc că întrebările mele vă șochează, dar eu sunt cea care v-a găsit fata în pădure, în puterea nopții. Cred că-mi înțelegeți nedumerirea. Am întrebat-o dacă avea vreo întâlnire de amor, iar ea s-a uitat la mine stupefiată.

— Nu e genul ei, într-adevăr.

— Și care e genul ei?

— Nu știu. E o adolescentă tăcută.

— Nu v-ați gândit niciodată să-i oferiți asistență psihologică?

— E mai închisă în ea. Asta nu-i o boală.

— Totuși, a fugit de-acasă.

— E prima oară.

— Domnule, mi se pare că sunteți ciudat de liniștit.

Neville și-a reprimat furia de a se vedea judecat de o necunoscută. În dimineața aceea, când ghicitoarea îi dăduse vestea la telefon, fusese foarte tulburat. Nu era însă omul care să-și arate emoțiile.

— Îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, știu, a continuat ea. Dar s-o fi văzut cum mai tremura, singurică, în pădure… Nu-și luase nici măcar o pătură sau un palton. Mă impresionează fetița asta, se simte atât de rău în propria-i piele! Mă întreb dacă vă interesați îndeajuns de simțămintele ei.

Penultimul cuvânt al ghicitoarei l-a izbit pe conte ca o palmă. Nu era prima dată când îl auzea. De câțiva ani, din nu se știe ce motive, lumea nu se mai mulțumea cu termeni ca sentimente, senzații ori impresii, care-și făceau totuși foarte bine treaba. Toți trebuiau să aibă simțăminte. Neville era alergic la vocabula aceea pe

cât de ridicolă, pe atât de pretenţioasă.

Ghicitoarea i-a văzut iritarea şi a fost convinsă că vorbele ei avuseseră efect: de-acum încolo, tatăl acela avea să-şi ia mai în serios responsabilităţile.

Neville s-a ridicat, părând a considera că-i ajunsese cât auzise. Ghicitoarea s-a apropiat de el şi i-a strâns mâna într-un gest de entuziasm, ca pentru a-i da de înţeles că era de partea lui, dar, atingându-i palma, ea s-a schimbat la faţă.

— O să daţi în curând o mare petrecere, i-a zis ea.

— Aşa este.

— La acea recepţie, îl veţi ucide pe unul dintre invitaţi.

— Poftim? a ţipat contele pălind.

Ghicitoarea i-a dat drumul la mână şi a zâmbit.

— Staţi liniştit. Totul o să decurgă perfect. Haideţi cu mine s-o trezim pe fiica dumneavoastră!

Fără acea predicţie din final, Neville ar fi reacţionat plin de efuziune în acel moment. Când a intrat însă în cameră, era mai încordat ca oricând.

Fata, întinsă pe un pat pliant, nu dormea.

— Bună, tată, a zis ea cu o voce domoală.

— Bună, draga mea. Ce faci?

Fără a aştepta răspunsul, contele s-a întors către ghicitoare în speranţa că aceasta îi va lăsa singuri. După toate aparenţele însă, femeia voia să asiste la acea scenă a regăsirii: îşi lungea gâtul şi holba nişte ochi cât cepele.

Cu minţile parcă în altă parte, contele a încercat să mimeze emoţia pe care ar fi simţit-o dacă nu ar fi existat acea prevestire şi acea prevestitoare. S-a dus şi şi-a luat în braţe copila, care părea la fel de indiferentă ca de obicei.

— Hai să mergem! i-a propus el.

Doamna Portenduère a vrut atunci să le servească micul dejun, dar fata a făcut-o să renunțe:

— Vă mulțumim, doamnă, dar n-aș vrea ca mama să se-ngrijoreze.

— Spune-mi Rosalba și tutuiește-mă, bine?

— Bine, a zis ea, părând a spera că nu va fi cazul nici de una, nici de alta.

— Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, eu sunt aici, a mai adăugat femeia, dându-i fetei o carte de vizită.

Apoi l-a luat din nou pe Neville în cabinetul ei, de parcă acel episod îi dădea dreptul să-și dea cu părerea asupra purtării lui.

— Ar trebui să vă arătați mai afectuos față de copilul dumneavoastră, i-a zis.

Neville tocmai se pregătea să protesteze, cum că numai din vina ei nu reușise s-o facă, când l-a blocat cu această întrebare:

— De ce i-ați zis așa?

— Cum adică?

— Nimeni nu-i zice fiicei sale Serioasa, ce naiba!

— De ce nu? a zis contele, gândind în sinea lui: „Pe dumneata nu te cheamă Rosalba?“

— Nu poți fi serioasă când ai 17 ani.

— Faceți o greșeală de exprimare. Fiind o discuție la modul general, se spune „serios“, nu „serioasă“…

Ghicitoarea a clătinat din cap:

— Cred că aveți o problemă, domnule.

— Destul, doamnă. Mi-ați salvat fiica și vă sunt sincer recunoscător pentru asta. Dacă nu vă e însă cu supărare, aș zice să ne oprim aici.

În mașină, pe drum spre castel, Neville a încercat din răsputeri să se poarte ca un tată care-și regăsește fiica după ce aceasta a fugit de acasă.

— Ai ceva să-mi spui, draga mea?

— Nimic deosebit, tată.

— De ce ai fugit de-acasă?

— Am vrut doar să stau noaptea în pădure. Ghicitoarea a dat peste mine și a zis că am fugit de-acasă. Dacă n-ar fi fost ea, m-aș fi întors în zori în camera mea și nimeni n-ar fi băgat nimic de seamă.

— De ce nu i-ai zis așa femeii ăleia?

— I-am zis, dar a ținut-o pe-a ei. După ea, toți adolescenții fug de-acasă.

— Și de ce voiai să-ți petreci noaptea în pădure?

— Ca să văd cum e.

— E prima dată când încerci?

— Da.

— Ai fi putut să mori de frig.

— Nu m-am gândit c-o să tremur în halul ăsta, într-o noapte de septembrie.

Cu o așa atitudine, contele a considerat că nu mai avea rost să insiste:

— Știi că, la vârsta ta, și eu am stat noaptea în pădure, ca tine?

— Ah, da?

— Dacă ești de acord, n-o să-i spunem nimic mamei. S-ar îngrijora prea tare.

— Bine.

Mândru că a avut o discuție adevărată cu fiica sa, Neville s-a relaxat un pic, după

care și-a amintit de prorocirea pe care i-o făcuse clarvăzătoarea. În prima duminică din octombrie urma să aibă loc faimosul garden-party anual de la castelul Pluvier. Era marele eveniment monden al acelei regiuni izolate din Ardenii belgieni. Nu avea cum să-l anuleze. Dar Neville se îngrozea la gândul că urma să-l omoare pe unul dintre invitați. Cum să facă așa ceva? Și cum să comită o așa grozăvie când era vorba de ultimul garden-party de la Pluvier?!

Într-adevăr, familia sa era ruinată, iar din 2 noiembrie nu mai avea voie să intre în castel. Prin urmare, pentru Neville era cu atât mai important acest garden-party de final, unde urma să-și celebreze pentru ultima dată rangul familiei, bucurându-și oaspeții. Or, nu omorându-l pe unul dintre ei avea să reușească acest lucru.

Și-atunci, s-a spart. Nici tatăl, nici fiica nu știa să schimbe un cauciuc.

— Mai sunt doar doi kilometri până la Pluvier, hai să-i facem pe jos. O să-l trimit după aceea pe frate-tău să se ocupe de mașină.

Să nu vorbești când conduci este o chestie normală și chiar apreciată: e atitudinea șoferului concentrat. Să nu vorbești când mergi pe jos alături de propria-ți fiică e o chestie discutabilă. Contele s-a chinuit din răsputeri să scoată câteva vorbe de circumstanță:

— Povestește-mi și mie, scumpo, noaptea ta din pădure.

— La început, totul era minunat. Cântau cucuvelele, mirosea frumos. M-am culcat pe niște mușchi, cu o pernă din frunze uscate, și auzeam cum fug veverițele. Foarte repede însă, mi s-a făcut frig și totul în jur a devenit ostil.

— Ai fi putut să te întorci în cameră, chiar și numai ca să-ți iei o pătură.

— Îmi jurasem că n-o să fac asta.

Neville a zâmbit. Genul acesta de pariu i se părea tipic pentru vârsta adolescenței.

— Și apoi, a apărut doamna Portenduère. Mi-a dat capa ei… E o persoană drăguță, dar un pic cam… nu știu cum să zic.

— Cred că știu ce vrei să spui.

— Căuta nişte ciuperci speciale, care trebuie culese după miezul nopţii.

— Măi, să fie!

— O chestie de-a ghicitoarelor, probabil.

Neville şi-a amintit de îndemnul acelei femei: îi sugerase să se intereseze de „simţămintele“ fiicei sale. A început să spere că Serioasa nu avea traume şi a îndemnat-o doar ca să verifice:

— Vorbeşte-mi despre simţămintele tale, draga mea.

— Despre ce?

— Despre simţămintele tale.

Contelui îi era ruşine şi să pronunţe acel cuvânt.

— Iartă-mă, tată, dar e caraghios ce-mi ceri.

Liniştit, contele nu a mai zis nimic.

În depărtare, au zărit un turn al castelului iţindu-se dintre copaci. Contele a simţit că şi pe fiica lui o încerca aceeaşi emoţie: ce mult iubeau acel loc! Ce tare sufereau la gândul că-l vor pierde!

Cel mai chinuitor era că nu aveau să mai poată apăra acea oază de linişte. În Belgia, nu există nicio lege pentru protejarea monumentelor istorice. Nimic nu avea să-i împiedice pe viitorii proprietari să radă de pe suprafaţa pământului acea construcţie din 1799 şi străvechea pădure care o înconjura. Să nu mai deţină acel loc de vis nu era o mare problemă, dar distrugerea lui, chiar şi ipotetică, le tortura amândurora sufletul.

— E trist, nu-i aşa?

— Da.

Li s-ar fi părut nedemn să mai adauge vreun cuvânt. Ştiau că să deplângă, în 2014, pierderea castelului familial ar fi fost ceva obscen. După cum tot repeta Neville, era deja o performanţă că putuseră păstra Pluvierul atâta vreme.

Le rămânea totuși casa de la poalele castelului, Pomanagioaica, unde stăteau cândva arendașii; nu aveau să ajungă chiar pe drumuri. Numai că, în cazul distrugerii castelului și a pădurii, urmau să asiste la dezastru din loja cea mai apropiată de scenă.

— Unde-ați fost? a întrebat contesa când și-a văzut soțul și fiica apărând.

— La biserică, a improvizat Neville.

— La biserică? Ce v-a apucat?

— Aveam așa… niște simțăminte, a zis Serioasa.

— Ce vrei să spui?

— Am glumit, a intervenit contele. Am făcut pană, Oreste. Am lăsat mașina pe marginea șoselei, cam pe la mijlocul drumului către sat. Poți tu să te ocupi?

Tânărul a pornit imediat într-acolo. Lui Neville nu-i venea să creadă că fiul lui era un flăcău de 22 de ani așa de mare și de atletic, pasionat de mecanică și atât de deprins cu tot ce însemna viața modernă. Aceeași mândrie uluită simțea și când o vedea pe Electra, fiica sa de 20 de ani, frumoasă și fermecătoare, înzestrată cu tot ce-i mai bun pe lume. Singurul copil în care se recunoștea pe sine era Serioasa, stângace, taciturnă și deprimată.

Când era întrebat de ce-și numise primii doi copii Oreste și Electra, răspundea cu seninătate că așa se obișnuia în familiile bune. Când cineva îl întreba ce era cu numele fetei celei mici, mirându-se că nu avusese coerența de a o boteza Ifigenia, contele spunea:

— Am mai multă îngăduință pentru paricid și matricid, decât pentru infanticid.

Și se și revolta că cineva îl putea blama pentru acest lucru. În vremurile acelea când copiilor li se puneau nume dintre cele mai nepotrivite, el se dovedea cât se poate de moderat și chiar clasic în alegerile sale.

Pentru numele celui de-al treilea copil fusese și cel mai des atacat:

— Vi se pare că seriozitatea este o calitate care trebuie scoasă în evidență?

— Bineînțeles. De fapt, nu e doar părerea mea. Numele Ernest înseamnă cel serios.

— De ce nu i-ați zis atunci Ernestina?

— Sună urât Ernestina. Serios nu e prea frumos, dar Serioasa e un nume minunat.

— Nu credeţi că le daţi apă la moară celor care susţin că aristocraţii au nişte nume imposibile?

— Auziţi, soţia mea şi cu mine ne numim Alexandra şi Henri, ca toată lumea.

Rar se văzuse un soţ mai îndrăgostit ca Neville. Avea 40 de ani când o întâlnise pe acea femeie cu 20 de ani mai tânără decât el. Se îndrăgostise la prima vedere de juna aceea ameţitor de frumoasă.

La vremea respectivă, Neville conducea deja cel mai prestigios club de golf din Belgia, Ravenstein, unde organiza nenumărate evenimente mondene. Deşi nu era bogat, se bucura de o reputaţie excelentă. Viaţa lui sentimentală era însă un fiasco şi se credea condamnat să sfârşească burlac.

— Alegi întotdeauna femei mult prea frumoase pentru tine, îi spuneau prietenii.

Nu avea ce face, frumuseţea exercita asupra lui o atracţie irezistibilă. A încercat să se îndrăgostească de fete cu un fizic ceva mai comun, ca al lui, dar nu a mers.

Frumuseţea feminină era drogul lui tare: în prezenţa unei femei foarte frumoase, Neville intra într-o stare de levitaţie, o contempla fără a se putea opri şi fără a avea vreo clipă senzaţia de plictiseală ori rutină.

Alexandra era cu mult mai impresionantă, ca frumuseţe, decât toate tinerele care-l subjugaseră până atunci. Se gândea că nu avea nicio şansă cu ea, dar se înşela. La a doua întâlnire, ea a exclamat:

— Îmi place de dumneata! Vrei să ne tutuim?

Pe lângă alte calităţi, Alexandra avea un entuziasm debordant. Henri s-a îndrăgostit de ea nebuneşte. Ai lui nu-i împărtăşeau pasiunea pentru fata aceea din nobilimea măruntă.

Tatăl lui, Aucassin Neville, un personaj cu o voce tunătoare, s-a opus căsătoriei lor:

— Îţi interzic s-o iei pe fata asta de nevastă. Îţi fac un serviciu, fiindcă tu n-o

iubești decât pentru frumusețea ei. Când n-o să mai fie frumoasă, ai să-mi mulțumești.

Henri s-a ținut tare. Era în 1990 și și-a zis că nu avea nicio nevoie de aprobarea părinților ca să se însoare. Își iubea și-și respecta tatăl, dar îl revolta că o respingea pe Alexandra pe motiv de noblețe.

Sărbătorirea căsătoriei a avut loc în somptuoasa grădină de la Ravenstein. Henri și Alexandra se iubeau deja de patru ani, era o iubire sigură. Aucassin prorocea însă numai necazuri pentru așa un mariaj. A murit la scurtă vreme după aceea.

Neville se felicita că nesocotise interdicţia paternă: căsătoria cu Alexandra fusese cea mai bună iniţiativă din viaţa lui. Aucassin se înşelase în toate privinţele: Henri nu se îndrăgostise de soţia lui doar fiindcă era frumoasă, iar în timp, frumuseţea ei nu făcuse decât să crească. La 48 de ani, Alexandra era încă mai fascinantă ca la 20. Continua ei bună dispoziţie îi contamina pe cei din preajma sa şi în primul rând pe el: fără ea, s-ar fi cufundat în acea tristeţe pe care şi-o cunoştea atât de bine.

Îşi iubea soţia mult mai tare ca-n prima zi. Oreste şi Electra moşteniseră frumuseţea ei. „Dacă mi-ar fi reuşit toate aşa cum mi-a reuşit căsătoria, aş fi cel mai fericit om de pe pământ“, îşi zicea el.

Puţin lipsea ca să fie. Din păcate însă, nu reuşise să facă avere. Fiind atât de tragic de onest în conducerea ultraluxosului Ravenstein, nu adunase acele milioane pe care o fiinţă cu mai puţine scrupule le-ar fi adunat în locul lui.

Pensionat de trei ani, degeaba restrânsese cheltuielile, nu putuse împiedica ineluctabilul: trebuia să vândă castelul.

— De-am şti măcar cui! zicea el.

În acea perioadă de criză, aproape toţi oamenii cinstiţi din înalta societate îşi vindeau castelele: Kettenisii vânduseră Merlemont, Nothombii vânduseră Pont d’Oye şi aşa mai departe. Neville spera ca Pluvierul să aibă onorabila soartă a Merlemont-ului, care fusese cumpărat de o altă familie din nobilimea belgiană: cum imensa majoritate a familiilor din acest mediu erau înrudite, Kettenisii nu avuseseră sentimentul că şi-au pierdut fieful.

Pentru asta însă, trebuia ca o persoană respectabilă să vrea Pluvierul. Nu era aşa uşor. Pluvierul nu avea de partea lui decât frumuseţea şi graţia. Altminteri, o simplă privire era de ajuns pentru a descoperi tot felul de neajunsuri: acoperişul stătea să se prăbuşească, clădirea în întregime dădea o senzaţie de disconfort şi de fragilitate. Era cam cum ai căuta să măriţi o fată care ar fi doar încântătoare. „Se poate negocia“, îşi zicea Neville în sinea lui, ca să-şi dea curaj.

Din păcate însă, ştia că nu conta ce-şi dorea el. Dacă singurul cumpărător care avea să se prezinte era un baştan din mafia rusă, nu va putea să strâmbe din nas. Se mai liniştea zicându-şi că un castel pierdut într-un fund de lume din Ardenii belgieni nu avea nicio şansă să-i intereseze pe interlopii din Moscova.

Groaza lui cea mai mare era ca nu cumva Pluvierul să fie cumpărat de un lanț de fast-food care să radă vechile ziduri și pădurea pentru a construi un restaurant, o parcare și un loc de joacă în onoarea lui Disney.

Neville se trezea uneori în miez de noapte, cu trupul năpădit de sudoare la acel gând. Disperarea lui era atunci atât de mare încât, pentru a se mai liniști, își imagina garden-party-ul din 4 octombrie: da, ultima petrecere pe care o va da la Pluvier avea să fie minunată. Va avea frumusețea sfâșietoare a unui cântec de lebădă. Vremea avea să fie bună în acea zi, ca de fiecare dată în prima duminică de octombrie în acea regiune. Fagii care aureolau zidurile castelului urmau să aibă acel început de roșeață ce impresiona chiar mai tare decât o tinerețe absolută. Lumina tomnatică avea să sublimeze inefabilul portocaliu al fațadei, cel pe care potențialii cumpărători îl executau întotdeauna cu un expeditiv „Va trebui zugrăvit!“, stârnindu-i lui Neville o aprigă dorință de a face moarte de om.

Nu-i ieșeau din cap vorbele ghicitoarei. „La acea recepție, îl veți ucide pe unul dintre invitați“, îi spusese ea.

„Prezicerea asta îmi amintește de ceva“, și-a zis Henri. Brusc, și-a adus aminte de o nuvelă a lui Oscar Wilde care povestea o chestie similară. Biblioteca de la Pluvier era atât de dezordonată, încât găsirea unei anumite cărți ar fi fost pur și simplu o minune.

Neville a preferat să se ducă la librăria din sat. A căutat în catalogul Folio și a reperat titlul lui Oscar Wilde: Crima lordului Arthur Savile. Librarul avea un exemplar. Odată întors acasă, Henri s-a retras cu cartea în brațe, pentru a o devora. În tinerețe, se distrase când o citise; acum, înțelegea cât de serioasă era acea poveste.

Aflat pe punctul de a se căsători cu frumoasa Sybil, de care era îndrăgostit până peste cap, lordului Arthur Savile îi ghicește în palmă, la o serată londoneză, un chiromant renumit, care-i spune că urmează să comită o crimă. Disperat, lordul Arthur rătăcește toată noaptea prin oraș, după care își amână căsătoria. Trebuia să scape de povestea aceea urâtă înainte de a-și uni destinul cu cea pe care o iubea. Nu vom povesti aici peripețiile nobilului englez, prins între exigențele contrare ale datoriei, etichetei și iubirii, pentru a nu le strica plăcerea lecturii celor interesați, care nădăjduim a fi cât mai numeroși.

„Și când te gândești că am râs de bietul lord Arthur!“ și-a zis Neville închizând

cartea. „De fapt, situația mea e de o mie de ori mai rea decât a lui. El află doar că va trebui să omoare pe cineva. Ceea ce i se poate întâmpla oricui, dintr-un accident sau dintr-o mie de alte motive absolut justificabile. Eu însă o să omor un invitat la recepția pe care o dau chiar eu!“

Cei 42 de ani cât condusese Ravensteinul erau o dovadă că Henri chiar se pricepea să primească oaspeți. La club, misiunea lui consta mai ales în organizarea de cocteiluri: lumea venea la Ravenstein chiar dacă nu-i păsa de golf nici cât negru sub unghie. Să-ți dai întâlnire la Ravenstein era culmea eleganței. Restaurantul clubului se bucura de o reputație excelentă, iar atmosfera de la bar avea un farmec retro. Cheia succesului era însă grădina, iar Neville ajunsese maestru în arta atât de aparte a garden-party-urilor.

La sfârșitul carierei sale, calculele arătau că primise cam o mie de persoane pe lună. Din acest motiv, era firesc să fi dezvoltat o adevărată mitologie a oaspetelui. În cadrul speciei umane, Henri îi considera pe oaspeți niște aleși.

Oaspetele era cel care sperai să vină și pe care-l așteptai la tine dintotdeauna, primirea lui fiind pregătită cu o extremă atenție: trebuiau premeditate lucrurile care urmau să-i placă și evitate cele care i-ar fi putut pricinui vreun cât de mic disconfort. Din acest motiv, trebuia să-l cunoști, să te informezi în privința lui, dar să nu mergi prea departe cu cercetările, pentru a nu dovedi o curiozitate deplasată.

Și dacă s-ar fi pus doar problema preferințelor alimentare ori a gusturilor aparte, orchestrarea aceasta ar fi fost deja dificilă. Esențialul rămânea însă compania: trebuia ca toți invitații să fie cumva la unison. Studiul compatibilităților era o muncă de entomolog: uneori, puteai să fii convins că invitatul cutare se va bucura de prezența lui cutărescu și să descoperi în timpul recepției că de fapt se urăsc, fie pentru că acel sentiment ieșise brusc la iveală, fie pentru că trecuseși tu cu vederea un anumit episod al relației lor, ceea ce constituia în sine o greșeală.

Toate acestea făceau ca invitatul să fie un fel de Mesia. Cultul care-i era închinat se dovedea chiar mai complicat decât cel rezervat lui Christos: dacă poruncile acestuia din urmă erau destul de clare, cele ale invitatului îi scăpau întotdeauna chiar și celei mai scrupuloase gazde, fără a face din ea un judecător mai indulgent în cazul încălcării lor. Dacă întrebai cu ingenuitate: „Ai citit, dragul meu prieten, ultimul roman al lui Modiano?“, acesta putea să-ți răspundă: „Dă-o-ncolo, de câte ori să-ți mai spun că eu nu citesc niciodată romane?“ Te făceai

atunci vinovat de uitarea discuţiilor anterioare.

Dacă genul acesta de gafă se producea prea des, sancţiunea era iminentă: invitatul dădea semne de supărare. Nu-ţi mai aprecia decât pe jumătate recepţia şi poate chiar propria-ţi persoană. Nu te pregătiseşi îndeajuns pentru primirea lui — această lipsă de tact îţi putea fi fatală şi te puteai socoti norocos dacă-ţi mai accepta vreo altă invitaţie. Încă nişte greşeli ca asta şi aveai să primeşti teribila cartolină cu: „Baronul F. de C. vă mulţumeşte foarte mult pentru amabila dumneavoastră invitaţie. Din păcate, un angajament anterior îl împiedică să-i dea curs…“ Şi urma să afli că, în seara când aveai de gând să-l primeşti, baronul acceptase o altă invitaţie, venită după a ta.

Lui Henri i se părea şocant că unii vorbeau despre „gazde de soi“. Acel pleonasm oribil lăsa să se înţeleagă că unii invitaţi puteau să nu aibă un statut la fel de înalt. Ştia, bineînţeles, că nimeni nu-l primea pe rege cum şi-ar primi prietenii din copilărie. Din acest motiv, el îi întâmpina pe toţi cu aceeaşi grijă cu care erau trataţi satrapii din Antichitate.

Din fericire, eforturile lui nu fuseseră zadarnice. Neville devenise maestru în arta de a-şi face oaspeţii fericiţi. Profesorul cel mai bun în acest domeniu îi fusese regele Baudouin, pe care-l primise la Ravenstein la începutul anilor ’80. Pe parcursul acelei serate memorabile, observase cu mare atenţie comportamentul regelui. Acesta i se adresa fiecărei persoane ca şi cum ar fi fost fiinţa pe care spera dintotdeauna s-o întâlnească: îi sorbea cuvintele cu cel mai fervent interes care se poate concepe. Neville a fost foarte impresionat de o aşa nobilă deferenţă şi şi-a promis să nu aibă niciodată un alt model, nu fiindcă s-ar fi crezut în stare să-l egaleze, ci pentru că în purtarea aceea întrezărise Graalul socializării.

În aceste condiţii, prezicerea Rosalbei Portenduère echivala pentru el cu năruirea credinţei şi artei lui. Era ca şi cum un maestru bucătar ar fi fost avertizat că, la următoarea prestaţie importantă, avea să rateze mâncarea care-l ridicase la rangul de legendă. Ba mai rău: că avea să servească nişte bucate otrăvite care îl vor omorî pe marele star al criticii gastronomice.

Dacă vreunul dintre prietenii săi ar fi avut parte de o profeţie asemănătoare şi i-ar fi povestit-o lui Henri, acesta ar fi izbucnit în râs şi i-ar fi zis cu toată convingerea să nu creadă în poveştile alea muiereşti. Din nefericire, făcea şi el ca toată lumea: nu credea decât prezicerile care-l priveau pe el. Chiar şi scepticul cel mai cartezian crede în horoscopul său.

— Ce-am auzit? a zis Alexandra intrând în biroul soţului ei. Serioasa a fugit de-acasă?

— Am văzut-o pe geam acum mai puţin de un minut.

— Nu acum. Astă-noapte. Te rog, Henri! Tocmai am vorbit la telefon cu ghicitoarea.

— Ce râie de femeie!

— De ce? Fiindcă ne-a salvat fata?

— N-a salvat-o deloc. Serioasa voia să vadă cum e să stai o noapte sub cerul liber.

— Să nu-mi spui că încurajezi genul ăsta de iniţiativă!

— Nici n-o dezaprob. La vârsta ei, aşa făceam şi eu.

— Dar e periculos!

— Mult mai puţin decât o ieşire în oraş. O dată are şi Serioasa o pornire pe măsura vârstei ei, iar această doamnă Portenduère o opreşte, lucru pentru care chiar îmi pare rău.

— Ai fi preferat ca fata să stea toată noaptea în pădure?

— Da. E ceva formator şi poetic. Iar femeia aia mă sună a doua zi să-mi spună că ne-a fugit de-acasă copila! Ce limbaj stupid!

— Şi nu te-ai îngrijorat?

— Ba da, tocmai. Când auzi de fugit, te gândeşti imediat la lucruri foarte grave. Serioasa mi-a povestit însă versiunea ei. Nu mai pleca urechea la ce zice ghicitoarea aia, te rog frumos! Tristan şi Isolda erau de vârsta fetei noastre când stăteau noaptea în pădure.

— Dac-ar mai exista un Tristan!

— O să se-ntâmple şi asta…

Alexandra a ieşit din birou oftând. Contele şi contesa simţeau aceeaşi profundă dezamăgire în privinţa celui de-al treilea copil al lor.

Serioasa fusese totuşi mândria lor cea mai mare. Niciodată nu se mai văzuse o fetiţă atât de vie, de inteligentă şi de veselă. Nu era la fel de frumoasă ca fraţii ei mai mari, dar era extraordinară. Venea de la şcoală cu rezultate mirobolante, spunea numai lucruri uimitoare, scria piese de teatru în care jucau toţi colegii săi de clasă, iar pofta ei de viaţă părea să nu aibă nicio limită.

În plus, era afectuoasă cu ai ei, îşi drăgălea părinţii şi sora, îşi tachina fratele cu o maliţie adorabilă — pe scurt, niciodată nu se mai văzuse aşa o copilă ataşantă, toată lumea îi prevestea un viitor strălucit.

Iar apoi, la 12 ani şi jumătate, aşa, peste noapte, fără un motiv vizibil, Serioasa se stinsese. Nimeni nu o mai auzise vorbind. Devenise mohorâtă, timorată, solitară, fără niciun strop de elan vital. Rezultatele ei şcolare, din excelente, ajunseseră mediocre. Mai rău: părea că nimic nu o mai interesa. Stătea închisă în camera ei, unde citea întruna din cărţile marilor clasici, cu o figură lipsită de orice expresie.

Alexandra îşi întrebase fiica dacă a păţit ceva. Aceasta îi răspunsese, plictisită, că nu. Cum mama ei tot insista, îi zisese până la urmă că obosise să crească. Contesa nu mai ceruse amănunte şi-i reprodusese soţului cele spuse de fiica lor.

— Ce crezi despre toate astea? o întrebase el.

— Uneori, adolescenţa poate să-i strice pe copii. Soră-mea, Béatrice, până la 12 ani, era vioaie, simpatică, strălucitoare. La pubertate însă, la fel ca Serioasa noastră, a devenit făptura aia tristă pe care o cunoşti.

Henri fusese şocat de dezinvoltura cu care propria-i soţie îi povestea despre acea metamorfoză. Ideea că scumpa lui fiică s-ar transforma într-o creatură depresivă precum mătuşă-sa Béatrice îl îngrozea. Preferase, aşadar, să nu mai continue acea discuţie şi să păstreze o oarecare speranţă că Serioasa va scăpa într-o bună zi de ceea ce părea a fi un blestem.

De aceea, privea cu simpatie pretinsa fugă a tinerei. Pentru prima dată de cinci ani încoace, adolescenta dădea un semn de viaţă. Henri voia să vadă în asta un fel de trezire.

Categoric, ghicitoarea aceea îl oripila: întrerupsese aventura Serioasei, îi prezisese lui că avea să omoare un invitat în timpul garden-party-ului, sunase ca să o anunțe pe Alexandra că fiică-sa fugise de acasă. Ce-și tot băga nasul? Îi ceruse cineva ceva?

Iritat, a luat o cartolină și a scris, pe adresa Rosalbei Portenduère:

Stimată doamnă,

Ați sunat-o pe soția mea. V-aș ruga să n-o mai faceți.

De altminteri, dacă se va întâmpla să mai dați de fiică-mea prin pădure după miezul nopții, să știți că are permisiunea mea să se afle acolo, așa că dați-i pace.

În plus, prezicerile dumneavoastră nu sunt deloc bine-venite.

Cu simțăminte cât se poate de iritate,

Henri Neville

A pus la poștă această misivă, cu satisfacția datoriei împlinite.

„De ce s-a mai inventat iadul, din moment ce există insomnia?“ se întreba contele.

Se culcase la miezul nopții, se trezise după o oră acoperit de o sudoare de gheață, iar de-atunci nu mai reușise să adoarmă. La 4 dimineața, torturat de neliniște, s-a dat jos din pat, și-a pus un pardesiu peste pijama și a ieșit.

„Și când te gândești că o să regret ziua asta! Suntem deja în octombrie. E ultima lună din viața mea pe care am s-o petrec la Pluvier. Ce bine-ar fi fost dacă nu eram atât de atașat de blestemata asta de casă!“

A mers până în celălalt capăt al parcului și s-a așezat pe o bancă udă de rouă. Castelul se înălța dinaintea lui, în întunericul încă dens al nopții. Henri îl cunoștea atât de bine, încât îl vedea mai clar așa decât după răsăritul soarelui.

„Da, dragostea mea dintotdeauna, am să te părăsesc. Dacă aș fi fost mai puțin cinstit, aș fi avut mii de ocazii să mă umplu de bani și n-aș fi acum obligat să te vând. Știu că toată lumea mă consideră un caraghios, dar rămân la părerea că onoarea nu îngăduie furtul.“

Pădurea întunecoasă îl înconjura cu siluete pe care în copilărie le asemuia cu niște soldați. Nicio armată nu ar fi fost de ajuns pentru a-i opri pe năvălitori să jefuiască acele locuri sfinte.

„Viața la castel! De-ar ști lumea ce înseamnă asta! Din cauza ta, dragul meu, am murit de foame până la 18 ani, am murit de frig în fiecare iarnă și Dumnezeu mi-e martor că iernile durează aici cam jumătate de an! Au dreptate cei care spun că ura nu e departe de iubire. Te-am urât când soră-mea Louise a murit, aproape fără niciun tratament, în iarna lui 1958, eu aveam 12 ani și ea 14, nimeni n-avea voie să pomenească de boala ei, numai că frigul și malnutriția i-o agravaseră, eu până la vârsta adultă n-am mâncat niciodată carne roșie, dar trebuie spus că nu asta mi-a frânt inima și totuși taică-meu, Aucassin, o iubea nebunește pe Louise, dar pur și simplu era incapabil să-și schimbe stilul de viață, să nu sacrifice totul de dragul aparențelor, să nu-i primească fastuos pe toți nobilii Belgiei o dată pe lună, chiar dacă în restul timpului trebuia să crăpăm de sărăcie.“

Henri și-a amintit înfiorat de familia strânsă în jurul trupului de gheață al lui Louise, de mama sa care gemea de durere, de surioarele lui care priveau fără să înțeleagă nimic, de tatăl lui înlăcrimat spunând: „Tu ești acum copilul meu cel

mai mare“.

„Eu nu sunt ca Aucassin. Chiar dacă arta primirii oaspeților mă obsedează, niciodată n-am sacrificat pentru tine bunăstarea alor mei. După moartea lui Louise, am încercat să mă scârbesc de tine, dragostea mea dintotdeauna, asasinul surorii mele, dar n-am reușit. Să locuiești între zidurile tale nu înseamnă să trăiești, ci să te aperi: să te aperi așa cum asediații își apără cetatea. Asta am înțeles eu la 12 ani. Louise căzuse în bătălia care dura de când cei din neamul Neville aleseseră acest ținut al Pluvierului. În ce mă privește, am rezistat acestui asediu de când m-am născut și până astăzi. Iar acum, la 68 de ani, pierd un război care a început dinainte de venirea mea pe lume.“

Și totuși, îi plăcuse mult acolo, în copilărie. Ce se mai jucase cu Louise prin galeriile subterane, ce mai exploraseră împreună imensa pădure! Aucassin era avocat. La tribunalul din Arlon, se remarcase apărând o femeie acuzată de mai multe otrăviri. La proces, într-o pledoarie ajunsă celebră, recursese la un argument cu totul neașteptat:

— Domnilor juraţi, sunt convins de nevinovăția inculpatei și am să vă dovedesc acest lucru: dacă o grațiați, jur s-o angajez bucătăreasă pentru cei patru copii ai mei.

Șocați, jurații au decretat în unanimitate că acuzata nu era vinovată, iar Aucassin s-a ținut de cuvânt: Carmen Euvelot a devenit bucătăreasă la Pluvier. Oricât de prestigios ar fi fost, postul acela nu i-a dat prea multe bătăi de cap, fiindcă nu era aproape nimic de gătit. Fără niciun fel de metaforă, membrii familiei Neville se hrăneau cu pâine goală și apă. O dată pe lună, Carmen pregătea niște gustărele luxoase pentru somptuoasele garden-party-uri. I se rupea inima când îi vedea pe cei patru copii gata-gata să leșine uitându-se la acele tartine de care nu aveau voie să se atingă.

În timpul recepțiilor, invitații se minunau de cât de zvelte erau gazdele lor. Senin, Aucassin le spunea:

— Așa sunt cei din neamul Neville, supli. Sângele de soi nu se dezminte.

Faptul că acea declarație era contrazisă de portretele unor strămoși robuști și osânzoși de pe pereții fiecărei încăperi nu-l deranja deloc.

Henri păstra totuși o amintire extatică a acelor reuniuni mondene pentru că,

odată plecaţi invitaţii, copiii aveau voie să se năpustească asupra resturilor. Prăpăd făceau.

Până la 18 ani, el nu mâncase niciodată ouă, peşte ori jambon decât pe tartine, o dată pe lună. Alimentele acelea i se păreau faraonice, le visa şi noaptea.

Parcă o auzea şi acum pe Louise spunându-i:

— Ia tu somonul şi jambonul şi lasă-mi mie ouăle, că astea-mi plac cel mai mult!

Multă vreme după moartea ei, a păstrat obiceiul de a nu se atinge de tartinele cu ouă destinate surorii lui mai mari, a cărei dispariţie îl făcea să se simtă ca un văduv.

La 18 ani, Henri a plecat să studieze dreptul la universitatea din Namur. La cantina de acolo, a descoperit că te puteai ghiftui cu mâncăruri de a căror existenţă nici nu ştia, aşa că a profitat din plin de ocazie. Colegii săi se uitau la el cu dispreţ:

— Cum poţi să bagi în tine rahaturile astea pe care nici câinii nu le-ar mânca?

Henri nu-i lua în seamă. Să scape de foamea continuă conta mai mult decât faptul că era luat peste picior. În perioada aceea, a devenit un rotofei drăgălaş. Şi aşa a rămas de atunci.

După aceea, de câte ori nu a auzit pe unul sau altul spunându-i:

— Dumneata, care n-ai suferit niciodată de foame, nu ştii la ce te poate împinge sărăcia…

Neville nu răspundea defel la astfel de vorbe. Aucassin nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi mărturisit adevărul. Când trebuia să explice moartea lui Louise, familia vorbea de o meningită galopantă. Meningita prezenta avantajul de a nu te duce cu gândul la sărăcie, spre deosebire de adevărata boală, al cărei nume nu trebuia rostit.

În cursul acelei ultime nopţi de insomnie, contele retrăise toate astea, simţind în el ispita urii.

„Pe cine să urăsc? Pe taică-meu? Castelul? Cine era de fapt stăpânul? Cine a

omorât-o pe soră-mea? Taică-meu era produsul mediului său, nu era în stare să-şi inventeze o altă viaţă decât cea pentru care fusese crescut. În adolescenţă, l-am blestemat, dar n-am ales o cale diferită de a lui. Am avut o carieră mai prestigioasă, ai mei n-au ştiut ce-i sărăcia; în rest însă, la fel ca Aucassin, m-am purtat întotdeauna ca şi cum scopul existenţei ar fi să-i primesc ca oaspeţi pe semenii mei nobili.“

Tatăl său cel sumbru, taciturn şi irascibil, se transforma la acele recepţii într-un bărbat spontan şi volubil, surâzător şi graţios; mama sa cea timorată se preschimba brusc într-o femeie de lume, îmbrăcată elegant şi plină de dezinvoltură. Din toate aceste motive, în copilărie, Henri adora garden-party-urile. La fel şi Louise, care le numea zile de nebunii.

Se strecura atunci dimineaţa în patul fratelui ei şi zicea:

— Trezeşte-te, că azi e ziua de nebunii. O să-mi pun rochia frumoasă, iar tu costumul tău frumos, şi mama o să-mi aranjeze părul. O să fie sfeşnice şi flori şi muzică, eu voi fi prinţesa, iar tu prinţul. Şi după ce o să plece invitaţii, o să mâncăm cele mai bune lucruri din lume!

Henri moştenise de la Aucassin arta primirii oaspeţilor, adică arta de a transforma o simplă mondenitate într-o feerie extravagantă unde, pentru câteva ore, deveneai personajul superb care, din cine ştie ce motive absurde, nu erai şi în viaţa de zi cu zi.

Fiind deseori invitat de alţii, Neville îşi dăduse rapid seama cât de rar era acest talent: cu câteva mici excepţii, celelalte familii de rang nu se pricepeau să primească oaspeţi. Te trezeai înghesuit în nişte saloane supraîncălzite, printre moşi căniţi şi băbătii coconoase şi zgomotoase, trebuia să te lupţi serios ca să ajungi să prinzi un pahar de vin îndoielnic ori o bucată de pâine şi o farfurie de carton pe care nu mai aveai niciun chef s-o reumpli cu mâncărurile alea lipsite de orice măreţie, te întâlneai cu lume cu care te jenai să ai vreo legătură de rudenie.

Nu era o întâmplare că garden-party-ul de la Pluvier reprezenta, de atâta vreme, cel mai important eveniment monden din Ardenii belgieni: preţ de o după-amiază de duminică, devenea posibil să crezi că aparţineai unui mediu himeric care-şi merita numele de nobilime, că sublimul vers al lui Rimbaud „O, anotimpuri, o, castele!“ avea un sens, că viaţa însemna un dans plin de eleganţă cu nişte doamne frumoase şi misterioase ale căror picioare delicate abia dacă

atingeau iarba grădinii.

El însuși, chiar dacă nu avea capacitatea de dedublare a tatălui său, știa că la recepții excela: nu mai era acel bărbat extrem de sensibil care nu îndrăznea să stea de vorbă cu propria-i fiică, ci devenea contele Neville, un aristocrat apreciat, cu o conversație sclipitoare, cu maniere delicate, cu un umor încântător, capabil să-i destindă până și pe convivii cei mai îndărătnici.

Primea oaspeții cum se cuvine pentru că-i plăcea să primească oaspeți.

Totuși, știa cât de groaznică e o serată nereușită, cacofonia iscată de prezența unui invitat incompatibil cu starea de spirit a locului. Când însă armonia mult dorită se împlinea, Neville trăia acea fericire indicibilă a coregrafului care asistă la propriu-i balet și se amestecă printre dansatori, minunându-se că a reușit să urzească puțină frumusețe acolo unde specia sa nu prevăzuse decât originara violență.

Trebuia oare anulat garden-party-ul din cauza prezicerii unui asasinat? Nici vorbă. Era o idee cu atât mai de neconceput, cu cât avea să fie ultima recepție pe care contele o mai organiza. Nu poți primi oaspeți fără un spațiu ad hoc: Pluvierul era ideal în acest sens, la fel ca Ravensteinul. De-acum încolo, Neville avea să fie lipsit de teatrele sale de operațiuni. Cu siguranță, nu avea să mai primească oaspeți la Pomanagioaică, acea căsuță modestă, cu o grădină atât de mică.

Garden-party-ul din 4 octombrie 2014 avea să fie ultima lui capodoperă. Asemenea cineaștilor care anunță cu mare tam-tam că după acel nou film nu o să mai facă niciunul, contele voia să marcheze prin ceva memorabil ieșirea sa din scenă.

„Asta e, dacă ucizi un invitat în timpul recepției, o să obții exact rezultatul pe care-l dorești și o să fie ultimul tău garden-party, fiindcă imediat după aceea o să ajungi la închisoare.“ Perspectiva închisorii îl deranja mult mai puțin decât o eventuală lipsă de tact sau de gust.

Dintr-odată, i-a venit o idee care i s-a părut genială: era de ajuns să aleagă de pe acum pe cine anume avea să omoare. Da, normal! Când primești sute de persoane, nu le apreciezi chiar pe toate. Pe unele chiar le detești, imaginându-ți uneori cu o reală încântare dispariția lor.

Perspectiva aceasta salvatoare l-a înveselit atât de tare, încât s-a ridicat în picioare și a schițat câțiva pași de dans. „O să dezgrop securea războiului“, și-a zis el.

Între timp, soarele se ridicase pe cer. Pluvierul i s-a părut sublim ca niciodată.

„Dragostea mea dintotdeauna, ultima petrecere pe care am s-o dau sub domnia ta o să intre în istorie“, a murmurat contele înspre castel.

S-a întors înăuntru, a pregătit micul dejun, l-a pus pe o tavă și s-a dus cu el sus, la soția sa.

— Ești cel mai bun soț din lume, a zis ea zâmbind.

— Vreau să fiu și mai bun, scumpo. Ia zi-mi, e vreunul dintre invitații noștri de pe 4 octombrie pe care ai vrea să-l vezi mort?

— Te gândești să contramandezi invitația cuiva, dragule?

— Dimpotrivă.

Alexandra s-a ridicat în fund pe pat și și-a turnat o ceașcă de cafea.

— Când ne-am dus la serata de la Wouters, luna trecută, Charles-Édouard van Yperstal a avut îndrăzneala să-mi spună că sunt încă frumoasă. Acel „încă“ mi-a cam stat în gât.

— Ce bădăran!

— L-ai invitat pe Charles-Édouard?

— Puteam să n-o fac?

— Eh, atunci ăsta e răspunsul meu.

Henri s-a instalat la birou și s-a apucat să verifice lista invitaților pentru 4 octombrie. Erau acolo oameni pe care-i detesta cordial. Reținuse sugestia nevesti-sii din spirit cavaleresc, dar Charles-Édouard van Yperstal i se părea un tip mai degrabă simpatic, în comparație cu un Gérard de Malmédy-Strohange

sau un van Steenkist de Buscheere.

A bifat cu creionul numele celor pe care nu-i suporta. Apoi s-a uitat pe rezultat şi a socotit 25 de indivizi abjecţi. I s-au părut puţini. „Sunt un om care iubeşte, nu care urăşte“, şi-a zis el, făcându-i mare plăcere să o citeze în acel context pe Antigona lui Sofocle.

Dintre cele 25 de persoane, trebuia să o aleagă pe cea mai odioasă. Cléophas de Tuynen a obţinut acest titlu.

Să-l asasineze pe Cléophas!!! Ce l-ar mai defula treaba asta! Cléophas de Tuynen fusese multă vreme trezorierul de la Ravenstein, ceea ce făcea inevitabilă prezenţa lui la reuniunile mondene ale lui Neville. O rivalitate nemărturisită îl opusese lui Henri, căruia visa să-i ia locul, lucru ce nu fusese niciodată posibil întrucât aveau aceeaşi vârstă. Cléophas vorbea pe nas, astfel că fiecare cuvânt rostit de el căpăta o tonalitate ironică, deşi individul nu avea nicio înclinaţie pentru vorbele cu subînţeles. Dacă cineva încerca să-i semnaleze acest lucru, omul zicea că e din cauza polipilor. Prin urmare, nu putea fi luat peste picior, ceea ce-l făcea şi mai detestabil.

Asasinarea lui Cléophas ar da un sens existenţei sale. Poate că nu comisese nicio josnicie, dar nici ceva remarcabil nu făcuse. Omorârea lui Cléophas de Tuynen la ultimul garden-party de la castelul Pluvier ar încununa în mod răsunător victoria gustului şi a distincţiei asupra ahtierii după profit şi a invidiei.

Lumea ar spune: „Contele Neville, da, Henri Neville, cel care l-a trimis ad patres[1] pe execrabilul Cléophas de Tuynen cu ocazia unei petreceri splendide“. Nu ar fi admirabil să-i asiguri acelei crimei un aşa răsunet? În loc să lichidezi omul la modul meschin, pe ascuns, fără nicio strălucire, de parcă ţi-ar fi ruşine sau frică de urmări?

El, care-şi făcea griji pentru cum urma să arate viaţa lui de zi cu zi când avea să locuiască la Pomanagioaică, s-a simţit eliberat de acel viitor liliputan. Avea să aibă loc un proces, iar el urma să meargă la închisoare. Alexandra o să-l viziteze acolo, mai îndrăgostită ca oricând. Trebuia să recunoască, până acum el fusese cel mai îndrăgostit; ea îl iubea, bineînţeles, dar el ar fi vrut ca ea să se topească de iubire pentru el, iar asta era o modalitate de a o face să ajungă la aşa ceva, parcă o şi vedea pe Alexandra vibrând toată, la vorbitor.

Dar cum să facă pentru a-l omorî pe Cléophas? Henri şi-a adus aminte de puşca

de vânătoare a lui Aucassin pe care o ascunsese în podul turnului de colț. A dat fuga până acolo, carabina de calibrul 22 era la locul ei, încărcată. Taică-său îl învățase să tragă cu ea: „Un gentleman trebuie să știe să vâneze“, zicea el. Pașnicul Henri nu a vânat niciodată.

„În timpul recepției, o să urc aici și, prin lucarnă, o să iau în cătare capul lui Cléophas.“ Nu ar trebui să existe niciun pericol: Cléophas obișnuia să aibă refluxuri gastrice după câteva pahare de șampanie și se îndepărta întotdeauna un pic de ceilalți ca să scape de ele. Henri avea să profite de acel moment pentru a trage în fostul său trezorier.

Pradă unei ebrietăți crescânde, fragilizat de insomnie, bietul său creier, pândit cum era de bătrânețe și de sentimentul irealității, considera acel plan de-a dreptul strălucit.

A coborât din turn, a găsit-o pe Alexandra într-unul din saloanele dispuse în anfiladă și a strâns-o în brațe cu o neobișnuită înflăcărare.

---

[1] Ad patres (lat.) – la strămoși; a trimite ad patres – a trimite pe lumea cealaltă. (N.t.)

Oreste Neville, 22 de ani, avea să preia titlul de conte la moartea tatălui său. Era ginerele ideal al nobilimii belgiene: frumos, înalt, suplu, o diplomă de inginer, o politeţe perfectă, vorba chibzuită, o amabilitate temperată de o plăcută aplecare înspre ironie.

Electra Neville, 20 de ani, era cea mai bună partidă din înalta societate: încântătoare, zveltă, graţioasă, zâmbitoare, veselă, o diplomă în litere, un umor devastator şi un autentic geniu culinar care o făcea să petreacă nopţi întregi în bucătăriile castelului pentru a clădi un templu grec din bezea ori o abaţie cisterciană din zahăr filat.

De parcă toate aceste virtuţi nu erau de ajuns, Oreste şi Electra aveau o calitate stranie care-i făcea încă şi mai sclipitori: erau cei mai buni valsatori din Belgia. Erau invitaţi la toate balurile aristocraţiei şi la toate cursurile de dans, unde serveau drept exemplu. „Nimeni nu conduce cu o fermitate atât de elegantă ca Oreste, nimeni nu ţine pasul cu o graţie atât de sprintenă ca Electra“, spunea profesorul adresându-li-se începătorilor. Cuplul frate-soră adora să se îmbrace elegant şi să se ducă să valseze nopţi întregi la palatele din Anvers sau conacele din Brabant.

Nici măcar punerea în vânzare a Pluvierului nu reuşise să scadă cota lui Oreste: „Când o să se căsătorească băiatul ăsta, fetele de neam ales o să poarte doliu“, zicea lumea. El părea singurul care nu observa lucrul acesta, rămânând de o modestie care-i dădea un farmec aparte.

Cât despre Electra, era aureolată de aşa o faimă extraordinară, încât devenea aproape inaccesibilă. Şi, tot aşa, era singura care nu-şi dădea seama cât de uluitoare putea fi frumuseţea ei excesivă: părul său interminabil de culoarea mierii de castan, silueta sa de balerină şi chipul său de madonă erau mai degrabă ale unei zâne decât ale unei domnişoare de măritat.

În consecinţă, Oreste şi Electra erau celibatari. Un lucru cât se poate de normal, la 22, respectiv 20 de ani. Numai că, la petreceri, rămâneau mai degrabă izolaţi. Tinerii şi tinerele se duceau la Serioasa, suficient de insignifiantă pentru a fi bună de confidentă, şi oftau: „Oh, sora ta!“ sau „Oh, fratele tău!“, cu nişte voci sfâşietoare.

Serioasa le răspundea: „Sora mea vă aşteaptă“ sau „Fratele meu vă aşteaptă“, după care nimeni nu o mai asculta. Ea însăşi era cea mai adâncă admiratoare a

fratelui ei și, mai ales, a soră-sii. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să asiste la gătirea Electrei. Aceasta îșI lăsa cu dragă inimă surioara să o privească în timp ce se aranja. Când opera de artă era încheiată, se întorcea spre Serioasa, care-i zicea:

— Vrei să te căsătorești cu mine?

— Tu ești singura care-mi ceri mâna.

— Ești oarbă, Electra. Toți sunt înnebuniți după tine, dar nu îndrăznesc să se apropie.

— De ce?

— Fiindcă tu ești perfectă, iar ei sunt mediocri. M-am uitat la ei cu atenție. N-au nicio problemă să curteze fete cel mult drăguțe. Vin să mă bată la cap, cu tremur în glas, că vai cât ești de superbă, după care agață o Marie-Astrid sau o Anne-Solange care tocmai ce trecea pe acolo.

— Și ce mă sfătuiești?

— Să te căsătorești cu mine.

Cazul lui Oreste era un pic diferit, întrucât inițiativa îi revenea lui. Când aborda o domnișoară, aceasta devenea imediat stupidă, fie pentru că era dinainte, fie pentru că faima tânărului o intimida prea tare. Când valsa cu Electra, îi spunea:

— Nu doar că ești cea mai frumoasă, ești și cea mai deșteaptă. Vrei să te căsătorești cu mine?

— În afară de fratele meu și de sora mea, nimeni nu vrea să se căsătorească cu mine.

— Ar trebui să ne căsătorim toți trei.

— Nu sunt sigură că Serioasa te vrea, bietul meu Oreste.

— Nici eu nu-s sigur c-o vreau pe ea.

— Doar n-o să mi-o vorbești de rău pe surioara mea.

— Ce păcat că nu-i urâtă! Asta i-ar fi dat un pic de personalitate!

— Încetează! Are personalitate cât să le dea și altora.

— N-aș fi zis.

— Bine măcar că recunoști că nu-i urâtă.

— Dar nici frumoasă nu e.

— Are doar 17 ani.

— Tu, la 16 ani, erai deja criminal de frumoasă.

— Într-o bună zi, Serioasa o să ne lase muți de uimire.

— Vrei să zici că, într-o bună zi, n-o să mai pară așa goală pe dinăuntru?

— Când e cu mine, nu pare deloc așa.

— N-o să-și trăiască toată viața cu tine.

— Ce știi tu?

— Nu mai vorbi ca o ratată!

Electra era convinsă că viața alături de Serioasa nu avea cum să-i displacă. În rarele momente când avusese parte de un început de flirt cu un Jehan-Sébastien ori un Pelléas, crezuse că o să moară de plictiseală. Cu sora ei mai mică însă, se distra copios. Observase, ca toți ceilalți, că Serioasa se schimbase radical la vârsta de 12 ani și jumătate, dar ei i se părea la fel de extraordinară ca înainte.

Planul care, de dimineață, îl entuziasmase până la beție pe contele Neville i s-a părut după-amiază destul de îndoielnic. Faptul că Cléophas merita să moară nu era un mister. Dar de aici și până la a-l asasina în timpul garden-party-ului! Și cum își putuse închipui că Alexandra l-ar admira pentru una ca asta?

Ca să fie cu inima împăcată, l-a sunat pe Évrard Schweringen, care știa totul, absolut totul despre istoria aristocrației belgiene din 1830 încoace.

— Dragul meu Évrard, am nevoie să mă luminezi. Există vreun precedent în materie de asasinat la o recepție, în lumea noastră?

— Sunt mai multe. Mi-ar fi imposibil să ți le înșir pe toate, dragul meu Henri.

— Un detaliu important: există vreun caz în care asasinul să fie chiar gazda?

— Bineînțeles. Prințul de Retors-Carosse l-a omorât pe ducele de Moilanwez la cocteilul pe care-l oferea în onoarea sărbătorii regelui, baroana de Bernach a ucis-o pe vicontesa de Lambertye la un bal de caritate pe care-l dădea la ea acasă etc. Sunt o mulțime și de astfel de cazuri. Mai rar s-a întâmplat ca un invitat s-o omoare pe gazdă: e mai greu de justificat. În schimb, o gazdă care îl omoară pe unul dintre invitați, asta toată lumea poate să-nțeleagă.

— Vrei să zici că nu au existat urmări?

— Dar ce-ți închipui? Justiția i-a pedepsit, bineînțeles, pe făptași.

— Mă referam la curentul de opinie. Cum i-au privit cei din lumea noastră pe acei asasini?

— Cei din lumea noastră au fost foarte înțelegători și au continuat să-i primească la recepții pe oamenii respectivi și pe cei din familiile lor.

— Cum să primești niște indivizi care sunt la închisoare sau pe eșafod?

— Trimițând invitații pe numele lor.

Năucit, Henri a rămas o vreme tăcut.

— Mai am nevoie să mă luminezi într-o privință, a continuat el. În cazul acelor

crime de care ai pomenit, a existat premeditare?

— Nu, evident.

— De ce evident?

— Dacă ar fi existat premeditare, cei din lumea noastră ar fi considerat inadmisibil acel act. Uciderea unui invitat într-un moment de furie, asta denotă înalta clasă, e o chestie elegantă. Premeditarea asasinării unui invitat dovedește însă, cu o maximă grosolănie, că arta primirii oaspeților îți e total străină.

— Nu știi de vreun astfel de precedent?

— În lumea noastră? Vorbești prostii, dragul meu Henri.

— Și dacă premeditarea era totuși ascunsă într-unul din cazurile de care mi-ai pomenit?

— Premeditarea este imposibil de ascuns. Niciodată nu omori la fel, când o premeditezi. Nimic nu-i mai ușor de demonstrat ca premeditarea.

— Concret: dacă unul din lumea noastră ar omorî un invitat cu premeditare, ce s-ar întâmpla?

— Știi la fel de bine ca și mine: nu l-am mai cunoaște. Nu l-am mai invita nici pe el, nici pe cei din familia lui la recepţiile noastre.

Neville a rămas ca stupefiat de cruzimea unei asemenea sancţiuni.

— Ce-ți veni cu întrebările astea, dragul meu Henri?

— După cum știi, pregătesc garden-party-ul de duminica asta și aveam de gând să te asasinez, dragul meu Évrard.

— Ei, acum te recunosc. Pe duminică, dragă prietene, mă voi bucura să te revăd.

Neville a închis telefonul, și-a prins capul între mâini și și-a scos din minte uciderea lui Cléophas de Tuynen.

„M-am întors de unde am plecat. Ce situație! Ce coșmar!“

La vârsta de opt ani, Henri îi pusese o întrebare teribilă tatălui său. Nu era: „Moș Crăciun sunt cumva părinții?“ Nu era nici: „Cum se fac copiii?“ Era ceva mult mai grav: „Tată, ce înseamnă să fii nobil?“

Aucassin se întorsese spre el cu o privire sfredelitoare.

— După părerea ta, fiule, ce-o fi însemnând?

— Nu știu.

— Gândește-te!

Copilul a riscat un răspuns:

— Să trăiești într-un castel?

— Ah, nu, nu asta! a zis tatăl cu dispreț.

Umilit, băiețelul s-a întrebat de ce, atunci, se chinuiau atâta, lipsindu-se de toate cele, doar ca să locuiască la Pluvier.

— Gândește-te mai bine! i-a poruncit Aucassin.

— Să fii de familie bună?

— Nu e de ajuns.

Henri a lăsat capul în jos, nedumerit.

— Să fii nobil, fiule, a declarat în cele din urmă tatăl cu o voce amenințătoare, nu înseamnă că ai mai multe drepturi decât ceilalți. Înseamnă că ai mult mai multe îndatoriri.

Copilul a plecat de-acolo îngrozit. S-a strâns ca un ghem în vârful patului, repetându-și întruna: „Să fii nobil nu înseamnă că ai mai multe drepturi decât ceilalți, înseamnă că ai mult mai multe îndatoriri“, ca pe o mantră al cărei înțeles îi scăpa, dar care era compensat prin ardoarea cu care o psalmodia.

Patru ani mai târziu, a murit Louise. Cam în acea perioadă, fără să-și dea seama, Henri și-a schimbat în minte cuvântul de ordine: „Să fii nobil înseamnă să ai mai puține drepturi decât ceilalți și mult mai multe îndatoriri“.

Louise era persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. La şcoala din sat, Henri frecventa nişte copii care nu erau nobili: mâncau bine, locuiau în case bine încălzite, se duceau la doctor când erau bolnavi. În consecinţă, surorile lor mai mari nu mureau. Instinctiv, Henri a înţeles că a fi nobil însemna a pierde persoana iubită.

Formula lui Aucassin era însă plină de ambiguităţi: unde începeau drepturile, unde începeau îndatoririle? Louise murise fiindcă nu avusese dreptul la o hrană suficientă, la o temperatură acceptabilă în casă şi la o consultaţie medicală; fiindcă fratele mai mic era nobil, avusese îndatorirea de a-şi pierde sora mai mare.

Dintre toate îndatoririle care-i reveneau, aceasta fusese cea mai inumană. Celelalte, deşi mai puţin îngrozitoare, ajungeau aproape să-l sufoce: în toate împrejurările, trebuia să dea impresia de seninătate, de dezinvoltură, de demnitate, de moralitate, de tot acel edificiu absurd de complex pe care-l constituie aparenţele. Eşuarea într-ale aparenţelor se putea produce foarte uşor. Se povestea că cei din familia Carton-Treize se duseseră cu mic, cu mare să viziteze serele din Laeken; cum erau ruinaţi, la ora prânzului, scoseseră din buzunare nişte tartine ambalate în folie de aluminiu, pe care le mâncaseră în văzul lumii. Sancţiunea fusese aplicată imediat: nimeni nu-i mai cunoştea.

Henri trăia cu spaima de a nu călca strâmb în privinţa aparenţelor. El, unul, nu şi-ar fi permis niciodată să se prefacă a nu mai cunoaşte pe cineva, mai ales din pricina unor tartine, dar accepta ideea că ceilalţi i-ar putea întoarce spatele dintr-un motiv chiar mai puţin grav.

Acestei anxietăţi permanente i se adăuga un complex al generaţiei. Există o graniţă temporală, cu atât mai incredibilă, cu cât nici nu e oficială, care separă omenirea în două specii ce ar putea să nu se înţeleagă niciodată una pe cealaltă. S-o plasăm, arbitrar, în 1975, conştienţi fiind de extrema variabilitate a acestei date în funcţie de ţări şi medii. Ea este limita care-i separă pe copiii născuţi pentru a seduce, de copiii născuţi pentru a fi seduşi.

Copiii din vechea lume nu aveau dreptul decât la o porţie normală de atenţie şi afecţiune, câtă vreme nu se forţau să-şi seducă părinţii; copiii moderni erau încă de la naştere obiectul unei tentative de seducţie din partea propriilor părinţi — aceştia din urmă neavând dreptul decât la o porţie normală de afecţiune. Aceasta reprezenta o revoluţie a modului de a privi lucrurile: copiii, care în vechea lume

nu erau decât un mijloc, deveniseră scopul, ţelul suveran.

Henri, născut în 1946, aparţinea cu atât mai mult lumii vechi, cu cât aristocraţia reprezenta o stavilă în calea acestei revoluţii: această inversare a modului de a privi lucrurile era interzisă de regulile transmiterii unei moşteniri nobiliare. Prin definiţie, copilul nobil datorează totul obârşiei sale şi deci părinţilor săi.

Ca să dăm un exemplu, dacă Aucassin ar fi împuşcat o potârniche la vânătoare, asta nu însemna că copiii lui aveau să mănânce din acea pasăre la cină. Carmen ar fi gătit vânatul, l-ar fi adus la masă, mai întâi contesei, apoi contelui, care s-ar fi servit din el fără a se gândi o clipă să le lase şi copiilor, nu pentru că ar fi fost nişte părinţi răi, ci fiindcă vechiul regim îi împiedica să se gândească la propriile progenituri.

Alexandra, născută în 1967, a fortiori în Belgia aristocrată, aparţinea şi ea vechii lumi; statutul celor trei copii ai lor, născuţi în 1992, 1994 şi 1997, era ceva mai ambiguu. Moderni prin data naşterii, fuseseră totuşi crescuţi potrivit lumii vechi, de nişte părinţi pe care mediul îi făcuse orbi la această revoluţie. Dacă Oreste şi Electra se acomodau cu această ambiguitate, Serioasa se împotmolise în ea ca într-o clisă.

Dimineața de 2 octombrie îl găsise pe Neville tot treaz. Două nopți albe la rând erau îngrozitor de solicitante pentru acel bărbat de 68 de ani. Măcar de s-ar fi putut liniști în privința nopții următoare! Nu vedea însă nicio soluție pentru problema lui. Prin urmare, insomnia nu avea să ia sfârșit. „Pe 4 octombrie, o să fiu atât de epuizat, încât nu voi fi în stare nici să primesc oaspeți, nici să ucid“, se gândea el cu consternare.

Stătea așa și se plictisea în biroul său, cu fața buhăită de oboseală, când a auzit că bate cineva la ușă.

— Intră!

Spre surprinderea lui, a văzut-o apărând pe Serioasa.

— Tată, putem să stăm puțin de vorbă?

— Sigur. Ia loc, draga mea!

Era pentru prima dată când fata cerea să fie primită în biroul tatălui ei ca să discute ceva. Henri a zâmbit.

— Când ghicitoarea ți-a prezis că o să-l omori pe unul dintre invitați, am auzit tot, să știi.

Neville a rămas trăsnit.

— Eram în camera de alături, mă prefăceam că dorm. Așa că știu ce te frământă.

— Nu mă frământă nimic.

— Nu mai poți să dormi, tată. Se vede pe tine.

— Întotdeauna am avut insomnii.

— Nu e ceva obișnuit. Și te-am ascultat când ai vorbit la telefon cu Évrard.

— Poftim maniere!

— Mă rog. Caz de forță majoră. Ai nevoie de ajutor, tată.

— Nu cred deloc în prezicerile idioatei ăleia.

— Nu-i adevărat. Te tot întrebi pe cine o să omori, te-ai dus să cauți până și pușca de vânătoare a bunicului.

— Mă spionezi?

— Caz de forță majoră, repet.

— Bine. Și ce ajutor îmi propui?

— Există o persoană pe care ai putea-o omorî la petrecere. Cineva la care nu te-ai gândit.

— Ia să auzim!

— Eu.

Fata a spus-o atât de relaxat, încât contele a pufnit în râs.

— Genială idee, scumpo! Îmi ești de foarte mare ajutor.

— Vorbesc serios.

— Ce glumă de doi bani! Gata, du-te, am lucruri mai bune de făcut decât să stau să te ascult.

— Tată, trebuie să mă omori.

— Ce te-a apucat?

— De când am auzit prevestirea aia, mă tot gândesc la ea. Mă pun în locul tău, trebuie să fie infernal pentru tine. Dar am găsit rezolvarea.

— Te credeam mai matură și mai inteligentă.

— Și tu crezi acea prevestire, tată. Aici nu e vorba de inteligență.

— Cum îți poți închipui o miime de secundă că aș fi în stare să te omor, Serioaso?

— Fiindcă am nevoie de asta.

Henri a căscat nişte ochi îngroziţi.

— Ce prostii spui acolo?

— Nu mi-e bine, tată.

— Eşti bolnavă?

— Nu. De câţiva ani, în mintea mea, nu e bine deloc.

— Am observat cu toţii. Treaba asta se cheamă adolescenţă. N-o să dureze o veşnicie.

— Nu, nu-i vorba de asta. Aşa e, sunt o adolescentă. Dar, dacă-ţi aminteşti, a început să nu-mi fie bine dinainte de pubertate.

— Alea erau primele semne. Tulburările, suferinţele încep mai devreme, e normal.

Fata a oftat:

— Deci chiar atât de orbi sunteţi?

— La cine te referi?

— La toată familia. În fond, mie-mi convine orbirea asta generală.

— Nu pricep nimic din ce spui.

— Asta ziceam şi eu.

— Ce am înţeles este că nu ţi-e bine. Poate că ghicitoarea avea până la urmă dreptate: ar trebui să primeşti asistenţă psihologică.

— Da. Omoară-mă!

— Ar trebui să te vadă cineva. Sunt nişte psihoterapeuţi la Arlon.

— Refuz categoric.

— Nu ți-am cerut părerea.

— N-o să spun nimic, nici în fața unui psiholog, nici a altcuiva.

— De ce?

— Face rău să vorbești.

— De unde știi? N-ai încercat niciodată.

— Am încercat în mine.

— E cu totul altceva.

— Într-adevăr, e mai puțin dureros și totuși e deja de nesuportat. N-am de gând să sufăr și mai mult.

— Dar ce s-a-ntâmplat? Sunt îngrozit de ce aud.

— Omoară-mă, tată! Ai face o faptă bună.

— N-am să te omor niciodată, draga mea, să-ți intre bine în cap.

— Trebuie să mor. Trebuie!

— Dacă chiar ar trebui, ai fi în stare să te sinucizi?

— Asta vrei?

— Nu! N-am zis asta. Am zis că-ți dorești să trăiești, de vreme ce nu te gândești la sinucidere.

— Ar fi de o mie de ori mai corect să mă omori tu.

— Ce prostie!

— Tu ai avut o contribuție importantă la venirea mea pe lume. Corect ar fi ca tot tu s-o scapi de mine.

— După așa o logică, mai degrabă maică-tii ar trebui să-i ceri s-o facă.

— Nu. Mama s-a chinuit când m-a născut, echitabil ar fi ca tu să te chinui pentru a mă omorî.

— Delirezi! Biata mea copilă! Nu-mi dădusem seama că-i atât de acută la tine criza adolescenței.

— Fiindcă nu vorbesc mai deloc.

— Te preferam mută. Acum, că vorbești, e dezastruos.

— În mintea mea, așa e mereu de mai bine de patru ani. Și nu ăsta-i lucrul cel mai rău. Cel mai rău e că de la 12 ani și jumătate nu mai simt nimic. Iar când zic nimic, e chiar nimic. Cele cinci simțuri îmi funcționează foarte bine, aud, văd, am gust, miros, simț tactil, dar nu mă încearcă nicio emoție legată de toate astea. Nici n-ai idee în ce infern trăiesc. Are dreptate Bernanos, infernul este frigul. Eu trăiesc în permanență la un zero absolut.

— Și plecatul noaptea în pădure?

— Am făcut-o ca să văd cum e să îngheți cu adevărat de frig. Și am văzut, de văzut, dar n-am simțit în mine acea spaimă animalică pe care treaba asta ar fi trebuit s-o stârnească.

— Mi-ai povestit totuși atât de bine: mirosul pădurii, căprioara, cum îți intră frigul în oase.

— S-ar părea că poți povesti foarte bine despre lucruri pe care nu le simți. Îmi ziceam: „Uite ce frumos e!“, fiindcă vedeam că-i așa, dar asta nu mă atingea nicicum. Când a început să mă chinuie frigul, îmi ziceam: „Hai, reacționează, fugi, dansează, mișcă-te, că n-ai cum să reziști“, dar trupul meu rămânea inert. Mai bine muream în noaptea aia.

— Frigul de sfârșit de septembrie nu te-ar fi omorât, mai mult ca sigur.

— Acum, trebuie să te ocupi tu de asta.

— Nici să nu te gândești, fetița mea. O să te duc să te vadă un doctor, sigur se poate face ceva pentru problema asta a ta.

— Am fost deja la un doctor, tată. I-am spus ce ți-am spus și ție. El a zâmbit și

mi-a zis: „Ai 17 ani, domnișoară. Ai nevoie să te îndrăgostești, lucru care se va întâmpla cât de curând. Stai liniștită, o să simți atunci o mulțime de lucruri“.

— Cine e dobitocul ăsta?

— Un doctor ca toți ceilalți. Culmea e că am și încercat soluția lui. M-am gândit la toate ființele de care m-aș fi putut îndrăgosti, inclusiv la tine: nu s-a întâmplat nimic.

— Cu atât mai bine.

— Cred că e imposibil să te îndrăgostești când nici măcar durerea nu are niciun efect.

— Te referi la frigul de peste noapte, în pădure?

— Nu numai. Am încercat suferințele clasice, lama unui cuțit înfiptă în antebraț: mă durea, dar nu stârnea nicio reacție în mine. Am profitat până și de o durere cumplită de dinți, de care nu v-am spus nimic, sperând c-o să mă atingă cumva — înțelegi ce de așteptări sunt în atinsul ăsta de care vorbesc? Și nimic. Absolut nimic.

— Nu erai așa când erai mică.

— Mai ții minte? Simțeam totul mai tare ca toți ceilalți. Parfumul dimineții îmi dădea așa o stare, încât mă trezeam în zori în fiecare zi. Mi-era cu neputință să ascult muzică fără să dansez, să mănânc ciocolată fără să țopăi de plăcere.

— Și ce s-a întâmplat?

— Momentul respectiv n-are nicio importanță.

Tăcere.

— N-ai de gând să-mi spui mai mult?

— Nu.

— Tare aș vrea să știu mai mult.

— Crezi asta, dar nu-i adevărat.

— Hai, povestește!

— Am dreptul să tac.

— Zi-mi măcar un lucru: sunt un tată rău?

— Ești un tată bun, stai liniștit. Fără să-ți dai însă seama, mi-ai inculcat încă din copilărie o artă care mi-a făcut mult rău. Am citit de curând Proust. Vorbește despre ceea ce el numește „donjuanismul aristocrației“. E foarte bine zis.

— N-am nimic dintr-un Don Juan.

— Nu despre asta-i vorba. Așa ești tu cu toată lumea: seduci. E foarte frumos, fiindcă n-o faci ca să obții ceva: seduci doar din plăcerea de a-i da celuilalt impresia că merită toate acele eforturi. Seducția ta înseamnă generozitate. Te-am văzut mereu făcând-o și pesemne că s-a agățat ceva și de mine. Problema este că omenirea nu-i nobilă, și nu folosesc acest adjectiv în sens social. În ziua de azi, în lumea reală, care nu-i lumea ta, tată, când o puștoaică de 12 ani se poartă, fără s-o știe, cu acea artă a seducției preluată de la un tată mult prea curtenitor, faptul respectiv e interpretat într-un mod cumplit, iar asta antrenează niște consecințe.

— Te ascult.

— E momentul ăla când, în filmele americane, eroina zice, și pe bună dreptate: „You don’t want to know“.

— Ce mă enervezi cu citatele astea de doi bani jumate!

— Ai dreptate, și pe mine mă enervez. Dacă ai ști ce m-am săturat de mine!

— Păi, atunci, schimbă-te! La vârsta ta, oamenii se pot schimba.

— Îți jur că am încercat. Ani la rând, am citit și răscitit cele mai bune cărți, din clasici și moderni, sperând c-o să găsesc o soluție miraculoasă. Am dat peste tot felul de lucruri minunate, dar nimic care să mă atingă. Același zid de gheață între mine și mine. Așa de tare aș vrea să se sfărâme odată!

— Nu te schimbi citind. Trebuie să trăiești.

— La ce viață te-ai gândit pentru mine, tată? Aceleași petreceri ca alea la care se

duc Oreste și Electra, unde eu n-aș avea nici splendoarea, nici grația lor? În orice caz, competițiile alea chiar nu mă interesează. Nici să mă mărit, mai ales cu vreunul dintre filfizonii ăia! De altfel, niciunul nu m-ar vrea. Lumea e bine alcătuită, uneori.

— Ești inteligentă, o să mergi la universitate.

— Ca să ce?

— Ca să ai o profesie pasionantă.

— Când nu ești niciodată emoționat, nu ești niciodată pasionat.

— Dar tu ce-ai vrea? Care e visul pe care ți-ar plăcea să ți-l împlinești?

— Nu am niciun vis, nu vreau nimic, doar să se sfârșească odată totul. Asta, da, o vreau din toată inima.

— De unde știi că e atât de bună moartea?

— Nu știu. Dar măcar e altceva.

— Poate. Sau poate e la fel.

— Poți să spui orice, tată, n-ai cum să-mi schimbi această obsesie. Mă ajuți să mor, sau nu?

— Să mori? Niciodată! Sunt tatăl tău și te iubesc.

— Agamemnon era tatăl Ifigeniei și o iubea. Și totuși a omorât-o.

— Cum bine știi, eu nu ți-am pus numele Ifigenia. Trage tu concluziile!

— Când ți-ai numit primii doi copii Oreste și Electra, e clar că impulsul e atât de puternic încât, oricare ar fi numele celei de-a treia progenituri, soarta începe să i se clatine.

— Prostii! Nu simt niciun impuls de genul ăsta.

— Soarta acționează indiferent că-l simți sau nu.

— Nu există nicio soartă.

— Atunci de ce crezi în prezicerea doamnei Portenduère? Atât de tare crezi în ea, încât chiar i te conformezi, chiar cauţi printre invitaţi o victimă ideală! Te îndrepţi spre un dezastru, tată! Évrard ţi-a spus limpede, nu poţi premedita uciderea unui invitat, oricât de odios ar fi el. Ce-o să faci?

— Nu ştiu. Dar nu-i treaba ta.

— Ba da, este. Nici eu nu mai dorm de două zile încoace. Am analizat toate posibilităţile. Crede-mă, nu există altă soluţie decât cea pe care ţi-am adus-o eu pe tavă.

— Refuz categoric.

— Am preluat logica ta, tată, cea a precedentelor. Curioasă logică, altminteri, dar e a ta. Nu l-ai sunat pe Évrard ca să afli dacă există, în lumea noastră, un precedent în materie de infanticid. Îţi spun eu însă, există unul: Agamemnon şi Ifigenia. O familie excelentă, cum ai tot spus-o.

— Tu n-ai văzut cum precedentul ăsta împinge omul să-l tot repete? Numai orori i se întâmplă tatălui infanticid.

— Orori, într-adevăr, dar nu lucruri degradante. Dacă mă omori în timpul petrecerii, toată lumea va vedea în tine un monstru, dar nimeni nu-ţi va considera fapta ignobilă, în sensul etimologic al termenului. Infanticidul este abject, însă nu nepoliticos. Nu vei comite o gafă, o stângăcie. Vei deveni încă mai cunoscut, laolaltă cu soţia şi cu copiii tăi.

— Mare chestie!

— Da, mare chestie! De asta îţi pasă cel mai tare. Nu trebuie să fii un tată bun doar pentru mine, trebuie să fii un tată bun şi pentru Oreste şi Electra şi un soţ bun pentru mama. Dacă tu omori un invitat, toată lumea o să le întoarcă spatele. Dacă mă omori pe mine, lumea va continua să-i invite la petreceri.

— Vreau să fiu un tată bun şi pentru tine, nu-ţi dai seama?

— Îţi ofer o ocazie perfectă să fii.

— Să fii un tată bun nu înseamnă să asculţi de dorinţa absurdă a unei puştoaice care se crede Antigona.

— Antigona? Nici vorbă! Antigona iubea viaţa. Eu, nu.

— Pe scurt, n-am să fac ce zici tu.

— N-ai înţeles nici acum că n-ai de ales, tată? Asta înseamnă soartă.

— Şi dacă ar fi aşa, tot n-aş fi în stare de un asemenea act.

— Crezi că Agamemnon se simţea în stare? Nu crezi că totul, în el, se împotrivea? Şi totuşi situaţia lui era mai grea ca a ta, fiindcă Ifigenia nu voia să moară.

— Încerci să mă manipulezi. Eşti monstruoasă.

— Un motiv în plus să mă omori.

— Ai răspunsuri la toate. Şi cum te-ai gândit să procedez?

— Aşa cum te gândeai chiar tu s-o faci: cu puşca de vânătoare.

— Să trag cu o carabină calibrul 22 în capul fiicei mele: mi-e imposibil.

— Va trebui. Preferi să mă arunc din turn?

— Nu. Să lăsăm Pluvierul în afara acestei grozăvii.

— Otravă n-avem, aşa că nu poţi să te joci de-a Borgia.

— Şi să trag de sus, din turn?

— Nu, e prea riscant. Ai putea nimeri pe altcineva. Nu cred că eşti un trăgător foarte bun, tată. Mai spre seară, o să te duci să iei puşca. Eu o să fiu în grădină cu invitaţii. O să vii şi tu acolo, o să te strecori prin mulţime şi, fără să mai stai pe gânduri, o să te-apropii de mine şi o să tragi.

— Nici nu mă gândesc!

— Trebuie! De câte ori îţi va încolţi în gând vreo obiecţie, repetă-ţi vorba asta:

trebuie! Nu mai e loc de nicio derogare.

— Nu mă mai iubeşti, carevasăzică?

— Ba da, te iubesc.

— Dacă m-ai iubi, nu mi-ai cere să fac o chestie aşa abjectă.

— Tocmai fiindcă te iubesc te pun s-o faci. Pentru tine, e singura soluție.

— Și pentru tine, ce e?

— Oh, în ce mă privește, gândul de a fi în sfârșit atinsă de ceva e suficient ca să mă facă fericită. Dacă ai ști ce greu este să nu te atingă nimic!

— Fetița mea, azi e 2 octombrie… Eu ar trebui să… Planul tău ar trebui să fie pus în aplicare pe 4 octombrie. Cum să trăiesc cu gândul ăsta până atunci?

— Nu te mai gândi! Concentrează-te, ca în fiecare an, pe pregătirile pentru petrecere.

— Cum aș putea să nu mă gândesc?

— Și Agamemnon a știut dinainte că urma să-și sacrifice fiica preaiubită. Nu cred că se deosebea prea mult de tine.

— La el, măcar, era vorba de un sacrificiu.

— Dacă asta te ajută, spune-ți că și la tine-i la fel. În fond, chiar e adevărat: o să-ți sacrifici propria fiică.

— Și pentru ce o să te sacrific?

— Pentru bunul mers al lumii. Pentru datoria care te animă de când te-ai născut, pentru onoarea care constă în respectarea oaspeților, pentru memoria propriilor strămoși care s-au luptat ca s-o păstreze cu orice preț.

— Ce barbarie!

— De ce? Întotdeauna ai vorbit frumos despre cei care făceau ce trebuia făcut, fără să se eschiveze. Poți să fii sigur că și Agamemnon se îmbărbăta repetându-și

în gând cât de necesar era ce urma să facă și cât de chinuit era din pricina acelei certitudini.

Henri și-a ascuns fața în mâini. Serioasa a continuat:

— Vrei să-ți semnez o scrisoare prin care să atest că sunt de acord?

— Ți-ai pierdut mințile de tot?

— Dimpotrivă. Nu vreau să fii condamnat pentru uciderea mea.

— Ba eu vreau. Pentru prima oară, sunt în favoarea reintroducerii pedepsei cu moartea. Doar pentru mine, după aceea…

— Tată, după aceea, o să-ți spui că mi-ai oferit exact lucrul de care aveam nevoie. Te consider cel mai bun tată din lume pentru că accepți să mă eliberezi de neantul ăsta steril în care simt că mă sufoc. Nu uita: ceea ce vei înfăptui va fi o dovadă a iubirii tale pentru mine!

— Taci din gură! Dacă mai scoți o vorbă, am să te urăsc. Iar dacă am să te urăsc, nu voi mai avea curaj să te ucid.

Fata a zâmbit. Acea ultimă frază a liniștit-o: tatăl ei avea să meargă până la capăt.

Alexandra avea cea mai fericită fire din câte se pot concepe. Găsea întotdeauna o modalitate de a vedea partea bună a lucrurilor. Refuza discuțiile deprimante, mai ales când ele nu aveau niciun rost, ceea ce se întâmpla frecvent:

— Ce ți-e și cu ăștia care vin de la Veneția zicând că orașul se scufundă! O spun cu atâta importanță, de parcă noi n-am ști, de parcă am putea schimba ceva! Nu-i mai suport!

De aceea, când cineva începea să vorbească despre soarele care se va stinge peste câteva miliarde de ani, despre tinerii care nu se mai dezlipesc de computer ori despre urșii care se uită, înfometați, la banchizele tot mai mici, Alexandra le-o tăia scurt declarând, cu un zâmbet radios:

— Veneția se scufundă!

Oamenii se uitau, stânjeniți, unii la alții, întrebându-se ce legătură avea asta cu cele spuse mai înainte și neînțelegând de ce perspectiva scufundării Veneției o bucura atât de tare pe contesă. Oratorul se plângea că și-a pierdut ideea, iar Alexandra profita de ocazie și schimba subiectul.

Nimic nu i se părea tragic. Pentru ea existau două feluri de conversații, cele anoste și celelalte. Catastrofele iremediabile, veștile despre nenorociri inevitabile o plictiseau de moarte.

Cei trei copii învățaseră atât de bine să descifreze semnele sastiselii pe frumosul chip al mamei lor, încât întrerupeau chiar ei sâcâitoarele perorații, cu un irefutabil „Veneția se scufundă!“

Invitatul întorcea atunci o privire nedumerită către Alexandra, care spunea:

— Nu știu ce-i cu ei. Adolescența e o vârstă misterioasă. Copiii dumitale ce mai fac, dragul meu domn?

Când finanțele familiei au început să scadă, Henri i s-a confesat soției. Aceasta a luat act de ceea ce se întâmpla și a acceptat uriașele scăderi de buget fără niciun fel de văicăreală. Au vândut apartamentul din Bruxelles și Aston Martinul contesei, care părea să nici nu bage de seamă acele schimbări.

La începutul lui 2014, Neville a anunțat-o că, în ciuda eforturilor lor, vor trebui

să vândă castelul: situaţia era de-acum ireversibilă. A vrut să ţină un discurs elegiac, în care să-şi mărturisească imensa mâhnire. Soţia l-a întrerupt însă imediat:

— Veneţia se scufundă!

— Dar tu… pe tine nu te doare că pierdem Pluvierul?

— De unde ştii că scufundarea Veneţiei nu mă-ntristează?

„Am zis eu că 2014 va fi un an îngrozitor, dar nici nu ştiam câtă dreptate aveam“, şi-a spus Henri în gând când Serioasa a ieşit din biroul lui. De obicei, când era vreo problemă gravă, se consulta cu soţia. Acum însă, nu putea. Fata îi prezentase asasinarea ei ca pe un lucru într-atât de inevitabil, încât şi-a spus singur, cu voce tare:

— Veneţia se scufundă!

Rostite de el, vorbele acelea nu au avut comicul impertinent pe are-l aveau când erau rostite de Alexandra.

Ce putea face ca să nu se mai gândească la toată acea poveste? Henri şi-a adus aminte că după moartea lui Louise, pentru că de o lună întreagă plângea fără să se poată opri, Aucassin îi ordonase să înceteze.

— Nu pot, zisese fiul printre lacrimi.

— Îţi interzic să te mai gândeşti la ea. Ai înţeles? îi spusese Aucassin cu o voce înspăimântătoare.

Autoritatea paternă îi stăvilise slăbiciunea. La 68 de ani, Henri a căutat în memorie vocea tatălui pentru a-şi interzice să se mai gândească la asasinatul pe care se pregătea să-l înfăptuiască. Eficienţa acelei strategii a fost instantanee.

Puterea tabuului s-a dovedit, de fapt, atât de mare, încât vechea interdicţie a capitulat cât ai clipi: Neville a început să se gândească la moartea lui Louise, lăsându-se pradă disperării aşa cum nu-şi mai îngăduise s-o facă de aproape 60 de ani încoace. Şi-a dat voie să plângă după pofta inimii. „Nu ştiam că erau atâtea lacrimi în mine“, şi-a zis în sinea lui.

Printre hohotele de plâns, nu a putut să nu vadă o anumită similaritate a celor două situaţii: Aucassin nu o omorâse, bineînţeles, pe Louise, dar nici nu se putea spune că avusese atitudinea unui tată care caută să-şi salveze copila. Doctorul nu venise decât o singură dată la căpătâiul adolescentei şi decretase că aceasta trebuia să schimbe cât mai grabnic climatul:

— Fără căldură, fără soare, micuța n-o să se facă bine.

Vorbele acelea se pierduseră în vânt. Aucassin nu avea suficiente mijloace pentru a-şi trimite fiica în sud. Nu s-a pus nici măcar o clipă problema vânzării castelului pentru plătirea îngrijirilor medicale. Henri s-a întrebat dacă tatălui său îi trecuse măcar prin minte acea idee. „Mai mult ca sigur că nu“, a conchis el. „Pentru Aucassin, era de neconceput aşa ceva.“

Acum se afla într-un impas similar. Cu diferenţa că nicio dilemă nu frământase conştiinţa tatălui său: „Ce om fericit! Habar n-aveai că ai fost ucigaşul scumpei tale fiice! Iar cei din jur s-au făcut că nu-ţi văd această infamie, continuând să te caute şi să te invite în casele lor, astfel că numele tău inspiră chiar şi astăzi respect!“

Cum Henri refuzase să meargă şi mai departe cu comparaţia gândindu-se la soarta sinistră care-l aştepta, a reconstituit din amintiri chipul lui Louise pe patul de moarte. Şi a fost frapat de o evidenţă care-i scăpase până atunci: Serioasa, la 17 ani, semăna cu Louise cea din sicriu.

Vie, Louise era mult mai frumoasă decât Serioasa. Moartea îi încremenise însă trăsăturile într-o expresie rigidă şi lipsită de graţie: „E figura pe care o are Serioasa de la 12 ani încoace“, şi-a zis în sinea lui.

A încercat să şi-o amintească pe Serioasa copil: era o fetiţă nu tocmai frumoasă, dar plină de viaţă. Şi Louise era la fel. Frumuseţea îi venise pe la 13 ani, cam la vârsta când Serioasei îi pierise toată energia. Hotărât lucru, existau nişte legături curioase între cele două fete.

„Iar eu voi pierde de două ori o fată pe care o iubesc din toată inima, prima oară ca martor al dramei, a doua oară ca vinovat.“

În clipa aceea, s-a auzit ţipând o cucuvea. Mama lui îi spusese întotdeauna: „Când cântă cucuveaua e semn că ai gândit corect“. Aşa că acum şi-a zis: „Am intrat în linie dreaptă. Vinovat încă nu sunt. Sau sunt deja? Când anume am ajuns

vinovat? Oare chiar am provocat destinul numindu-mi primii doi copii Oreste și Electra?“

A încercat să reconstituie ce-i povestise Serioasa legat de schimbarea ei de la 12 ani. „N-am înțeles nimic“, a conchis el. „Asta a fost de fapt și intenția ei mărturisită. Fata asta face din mine ce vrea.“

Noaptea următoare, se făcuse ora 3 și Henri tot nu dormea.

„Degeaba îmi interzic să mă gândesc, ceva din mine numai la asta se gândește. O să rezist oare trei nopți albe la rând?“

Mare mister și insomnia asta! A priori, cât de chinuitor putea fi să stai cu orele într-un pat confortabil, chiar și fără să dormi? De ce te transformai brusc într-o moară de gânduri cumplite? Explicația era aceasta: insomnia consta într-o încarcerare prelungită împreună cu cel mai crunt dușman personal. Acesta din urmă însemna latura diabolică a propriei persoane. Nu toată lumea era înzestrată cu așa ceva; prin urmare, nu toată lumea avea parte de insomnii.

Blestemăția asta era cu atât mai redutabilă cu cât acționa asupra unor indivizi cufundați în întuneric și lipsiți, așadar, de acea portiță de scăpare care este privitul. Medicii ne sfătuiesc ca, în caz de insomnie, să ne dăm jos din pat și să ne găsim ceva de făcut: asta înseamnă să nu ții cont de faptul că, cel mai adesea, insomniacul nu se află la prima lui noapte de nesomn și că e prea obosit ca să mai accepte o diversiune.

Epuizat cum era, Henri abia mai avea putere să se lupte cu gândurile sale negre. La 3:30 dimineața însă, mintea i s-a poticnit de un detaliu care i s-a părut capital; prorocirea clarvăzătoarei zicea așa: „La acea recepție, îl veți ucide pe unul dintre invitați“. Or, Serioasa nu era o invitată. Era fata gazdei. Prin urmare, nu se putea ca ea să fie victima.

Încântat de ceea ce descoperise, Neville a oftat ușurat. Cu inima ceva mai împăcată, a adormit în sfârșit.

Insomniacii savurează mai mult ca alții deliciile somnului: ei, cel puțin, știu că dorm.

Contele s-a trezit la 10 dimineața și a mai rămas un timp în pat ca să analizeze acea senzație încântătoare de tihnă care-i curgea prin vene. „N-am să-i spun nimic Serioasei“, a hotărât el. „Tartorița asta ar fi în stare să mă zăpăcească iar de cap cu argumentele ei întortocheate. Așadar, pe cine o să omor mâine? Pe cine s-o nimeri. În felul ăsta, n-o să mă poată acuza nimeni de premeditare.“ Gândul acesta l-a făcut să zâmbească și s-a dat jos din pat cum nu se poate mai binedispus.

Alexandra i-a ținut companie la micul dejun. Afară era o vreme superbă.

— Vialatte a avut dreptate, în meteorologie există o singură regulă: în 90 la sută din cazuri, vremea e la fel ca în ziua precedentă. Prin urmare, mâine o să fie o zi excelentă pentru garden-party.

— Ai comandat deja șampania, dragul meu?

— O să ne-o livreze astăzi la prânz. Mă ocup eu de tot.

Au discutat apoi diverse detalii, fără să-și dea seama că Serioasa îi urmărea prin ușa întredeschisă. Ingenuu ca un copil aflat la prima împărtășanie, Henri nu-și controlase deloc expresia feței. Era sincer bucuros. Fetei nu i-a scăpat acest lucru.

Pe la 3 după-amiaza, Neville trebăluia de zor în bucătărie, scoțând paharele de șampanie din cutii și verificând dacă erau curate. Îl rotea pe fiecare în lumină, iar dacă observa o urmă de deget cât de mică, îl băga în apă caldă, fără detergent. Serioasa și-a făcut și ea apariția:

— Pot să te-ajut, tată?

— Da, scumpo. Când ai terminat cu o cupă, o pui frumos pe tavă.

Și-au văzut de treabă o vreme, în tăcere.

Henri nu simțea primejdia care-l pândea.

— Pari să te simți mult mai bine, tată.

— Așa e. Am reușit, în sfârșit, să dorm.

— Aaa! Eu, nu.

Contele a observat că fiica sa era foarte palidă.

„I-o fi poate frică de moarte!“ și-a zis în sinea lui ștergând cu o cârpă paharul pe care-l ținea în mână. Și a continuat să inspecteze cupele de șampanie de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Aș zice că ești chiar vesel, a continuat ea.

— Îmi plac pregătirile pentru genul ăsta de petrecere. Se împletesc cu amintirile recepțiilor anterioare, cu gustul șampaniei. Sunt ca o beție prin anticipare.

— N-o să poți bea prea mult. Va trebui să ținteşti la cap.

„Ce odioasă poate să fie! Ar merita să fac exact ce-mi cere!“ s-a gândit el.

A observat că fiica sa cam dădea rasol cu treaba și i-a atras și el atenția:

— Cum poate să-ți pese atât de mult de cât de curate sunt paharele, când știi ce-o să se-ntâmple mâine?

— E o învățătură a lui Buddha: „Când speli vasele, spală vasele“.

— A zis Buddha așa ceva?

— Ceva de genul. În orice caz, asta era ideea.

— Mi-e frică de moarte, să știi.

— Vrei să spui că renunți?

— Nu. Iar dacă în ultima clipă te-aș implora să-mi cruți viața, tu să nu mă iei în seamă.

— Bine.

Nemulțumit de treaba pe care o făcea Serioasa, Neville a luat un pahar pus de ea pe tavă și l-a spălat din nou.

— Nu mă iubeşti, a zis ea oftând.

— De ce, fiindcă-ți curăț din nou paharul?

— Așa, mai ia-mă acum și peste picior. De fapt, nu te tulbură deloc că mâine o să mă omori.

— Nu fac decât să-ți urmez întru totul recomandările. Cuvântul de ordine este „trebuie“. Amintește-ți că ieri m-am revoltat, m-am opus din răsputeri, am zis nu și nu.

— Și acum, accepți?

— Încerc să mă obișnuiesc cu ideea.

— E dezgustător ce faci.

— Dar ce-ai vrea?

— Aș vrea să simt că suferi.

— Tu nu simți nimic, cum bine știi.

— Ieri simțeam că te doare sufletul. Și asta mă bucura de două ori: fiindcă simțeam ceva și fiindcă simțeam că perspectiva uciderii mele te răscolea.

— Draga de tine!

— Acum, gata. Nu mai suferi.

— Am oroare de complezență. E o emoție josnică. Să-ți intre bine în cap.

— Ah, da? Crezi că mai e cazul să-mi faci morală?

— Bineînțeles. Mai ai 24 de ore de viață, iar la ce descopăr legat de personalitatea ta, mă tem de ce e mai rău.

— În fond, chiar îți convine să mă omori. Scapi de o pacoste! Nu sunt nici frumoasă, nici bună, nici iubită.

Henri a oftat și s-a uitat în ochii fiicei sale:

— O criză banală de adolescentă, asta-mi servești tu acum.

— Nu-i adevărat: să-i ceri propriului tată să te omoare nu-i o chestie obișnuită!

— Asta vrei tu, fetițo? Să fii originală?

— Și tu? Vrei neapărat să mă umilești înainte de-a mă omorî?

Fata a izbucnit în plâns. Neville s-a înmuiat și a luat-o în brațe. De câtă vreme nu o mai văzuse plângând? Ea s-a lăsat strânsă cu duioșie la pieptul lui, iar apoi s-a

desprins din îmbrăţişare, de parcă şi-ar fi amintit că rolul ei nu-i permitea o asemenea postură.

Contele a văzut chipul descompus de durere al Serioasei şi nu s-a mai putut stăpâni; a căzut în capcană.

— N-am să te omor, fetiţa mea. De-asta sunt aşa de bucuros.

— Cum adică, n-ai să mă omori? a zis ea cu o voce tremurândă.

— N-am să te omor, îţi promit! Nu mai plânge, scumpo!

— Dar eu tocmai contrariul îl aştept de la tine. Nu se poate să nu-ţi ţii făgăduiala!

Henri s-a întors la paharele lui de şampanie.

— Tu niciodată nu eşti mulţumită.

— Ce prostie! Nu ţi-ai dat seama că mă prefăceam? Nu mi-e deloc frică de moarte! Pur şi simplu, mi s-a părut că nu mai aveai de gând să mă omori şi am vrut să verific.

— Chiar ai merita să te omor, otravă ce eşti! Dar n-am s-o fac.

— Ai face orice numai să te pui contra mea!

— Ai terminat cu vorbele astea de găgăuţă?

— Ieri erai de acord. Ce s-a întâmplat între timp?

— Prezicerea ghicitoarei era că o să omor un invitat. Tu nu eşti o invitată.

Serioasa a rămas cu gura căscată.

— Ce, asta era? a întrebat ea după câteva secunde.

— Tu eşti fata cea mică a gazdelor.

Serioasa a izbucnit în râs.

— Tată, dacă n-ai exista, ar trebui să te inventeze cineva. Cum poți să fii atât de formalist?

— Nu văd nimic deplasat în treaba asta.

— Dacă formularea respectivă ți se pare atât de importantă, atunci invită-mă!

— Imposibil. Ești fiica mea, locuiești în casa mea, ești minoră, trebuie să asculți de mine.

— Niciuna dintre caracteristicile astea nu este incompatibilă cu statutul de invitată, știi foarte bine.

— E sâmbătă după-amiaza, recepția are loc mâine, duminică. N-o să-ți ajungă la timp invitația.

— Îți bați joc de mine? De câte ori nu te-am văzut invitând oamenii verbal?

— Aia nu-i o invitație ca la carte.

— Nu contează! Invită-mă!

— Când te aud cu tonul ăsta grosolan, nu-mi vine deloc să te invit.

— Nu sunt demnă să-ți fiu oaspete, dar zi doar o vorbă și-am să fiu invitată.

— Ce impertinență!

— Ba nu! Sunt conștientă că-ți cer, într-un fel, să-mi acorzi un titlu de onoare. Dar sper c-ai s-o faci.

— Nu meriți.

— M-am uitat peste lista de invitați: niciunul nu merită, tată.

— Ce grăbită ești să disprețuiești! Nu știi nimic despre oamenii ăștia.

— Știu că nu-ți ajung nici la degetul mic.

— Tu mă iubești sau mă urăști?

— Te urăsc pentru că întruchipezi o noblețe total perimată. Și te iubesc din același motiv. Din cauza ta, am crezut că toți adulții sunt ca tine. Am plătit scump această greșeală.

— Nu pot să suport când vorbești așa, în dodii.

— Hai, tată, invită-mă!

— Dacă te invit înseamnă că te condamn la moarte.

— Exact!

— Cum aș putea s-o fac?

— Tată, nu sunt un copil răzgâiat. Nu ți-am cerut niciodată nimic. E pentru prima dată în viața mea când îți cer ceva.

— E adevărat. Dar e și pentru prima dată când îmi forțezi mâna.

— N-ai de ales. Amintește-ți ce ți s-a prezis.

— Azi-noapte, mă hotărâsem să omor un invitat la întâmplare, care s-o nimeri.

— Ai înnebunit! Așa ți-ar zice Évrard.

— Dacă i-aș zice lui Évrard ce vrei tu să fac, sută în mie, mi-ar spune că nu există un precedent pentru așa ceva, în lumea noastră.

— Și familia Atrides?

— Ei nu erau belgieni.

— Ești nostim, tată. Așa cum nostimă e și nevoia ta de a exista un precedent. De ce ar trebui să existe un precedent?

— E unul din principiile aristocratice. Ne inspirăm din actele strămoșilor.

— Bravo! Cu așa o ideologie, nu ajungem prea departe.

— Ba destul de departe, după gustul meu.

— Nu ţine povestea asta a ta. Dacă ne întoarcem până la vremurile de început, nu se poate ca un nobil să nu fi fost, într-o bună zi, cel dintâi care a înfăptuit cutare sau cutare lucru.

— N-am niciun chef să fiu cel dintâi care-şi ucide copilul la o petrecere, pricepi?

Serioasa, care până atunci îşi ţinuse firea, a izbucnit dintr-odată, cu o furie înspăimântătoare:

— Nu vrei să pricepi odată că aici nu contează ce ai tu chef şi ce nu? Soarta nu ține cont de ce vrei tu! Ce-ți închipui? Crezi că-i pasă destinului de consimțământul tău?

— Stai liniștită, scumpo, că n-am avut nevoie să mă luminezi tu ca să pricep cât de dură e viața.

— De ce? Fiindcă ai avut o soră care a murit? Ce mare lucru? Nu ești tu vinovat pentru acea dramă! N-ai să scapi fără să intri în tabăra vinovaților!

— Taci din gură!

— Ba nu, nu tac! E prea ușor! O să mori vinovat, ca toată lumea!

— Ca tine?

— Ca mine, deși într-alt fel.

— Ți-ai pierdut mințile! Trebuie neapărat să te vadă un doctor.

— N-avem timp. Mâine e petrecerea. Invită-mă!

Furia fetei, care se declanșase ca o explozie, era acum rece și cu atât mai îngrijorătoare. Henri o îndura ca pe o agresiune nu atât mentală, cât mai ales fizică, motiv pentru care a și capitulat.

— Te invit, Serioaso, a zis el cu o voce sugrumată.

Într-o clipită, fata s-a îmbunat.

— Îți dai seama, nu-i așa, tată, ce implică lucrul ăsta?

— Da.

— Mulțumesc. Sunt foarte emoționată.

Chipul adolescentei a prins să strălucească. Pesemne că-și dădea și ea seama că era aproape frumoasă, fiindcă s-a oferit privirii tatălui cu teatralitatea specifică acelei vârste. Preț de un minut, Neville a simțit că exista o pulsiune aproape sexuală în dorința ei de a fi ucisă. Și cum el avea oroare de tot ce era încurcat, a strâmbat din nas. Frumusețea fetei s-a stins imediat.

— Dacă ți se pare că nu-s frumoasă, asta-i fiindcă semăn cu tine. Știai că semănăm?

— N-ai de gând să termini cu vorbele astea neroade?

— Ai dreptate. Hai să contrazicem zicala aia cu „a treia oară-i cu noroc“. Nu vreau să trebuiască să te conving din nou să mă ucizi. Stabilim un plan, ceva? Când te gândești să acționezi?

— Invitații vor începe să vină pe la 2 după-amiaza. La 4, o să fie recitalul muzical din grădină.

— Perfect! Când începe recitalul, tu te retragi. Nimeni n-o să-ți observe lipsa, toată lumea o să fie atentă la muzică. Din același motiv, nimeni nu te va vedea când o să te întorci cu pușca de vânătoare. Eu o să stau în picioare, în primul rând din public, într-o margine. Și atunci o să tragi.

— Du-te de-aici!

— N-ai voie să te mai răzgândești, bine?

— Bine. Și-acum, du-te de-aici!

Copleșit, contele a terminat de aranjat paharele, răsucind în minte tot felul de gânduri confuze, al căror destinatar nu putea fi decât unul singur. „Doamne Dumnezeule, nu sunt sigur nici măcar dacă cred în tine, dar trebuie să mă adresez și eu cuiva. Te rog… să ce? Eu nu știu decât să-ți cer. Te rog în sensul absolut al cuvântului. Merit eu oare o soartă atât de abjectă? N-aș îndrăzni să mă pronunț. Dacă aș putea muri dintr-o pricină oarecare în noaptea asta ar fi minunat. Nu-ți cer nimic, Doamne! N-am știut niciodată dacă cred în tine, nu m-

am gândit la tine niciodată. Dacă ți-aș cere acum ajutorul, pe motiv că sunt la ananghie, mi-ar fi rușine, fiindcă ar fi o mișelie. Fie ca lucrurile să decurgă așa cum trebuie să decurgă, și gata!“

Serioasa îl tot bătuse la cap cu Agamemnon și Ifigenia. Henri, care avea niște rudimente de catehism, s-a gândit la Avraam și Isaac. A simțit că-l cuprinde un val de speranță, urmat imediat de o durere și mai puternică: „N-are nicio legătură. Isaac nu-și ceruse propria sacrificare. N-o să-mi găsesc mântuirea. Cum zicea Serioasa? «O să mori vinovat, ca toată lumea!» Nu pricep. Copila asta s-a născut din dragoste, în jurul ei n-a fost decât iubire. Cum de-am putut stârni o asemenea violență?“

Noaptea, Henri s-a gândit la povestea lui Iov: „Nici nu știa că e fericit. Ce mare lucru să-ți pierzi avutul, nevasta și copiii?! Dacă Dumnezeu i-ar fi poruncit să-și omoare cu mâna lui nevasta și copiii, atunci da, l-aș fi plâns. Nu, ce-a pățit el a fost doar o glumă. Dacă nevastă-sa și copiii i-ar fi cerut să-i omoare, atunci mi-ar fi fost milă de el. Ce tot zic eu? Situația mea e de o mie de ori mai gravă. O să-mi omor doar ultimul copil. Nevastă-mea și cei doi copii mai mari vor continua să trăiască și după crima mea. Mă vor urî, n-o să înțeleagă niciodată. Și pe bună dreptate. Nu voi adăuga și complezența pe lista josniciilor de care m-aș putea face vinovat, dar îndrăznesc să-i spun lui Dumnezeu că soarta mea mi se pare inadmisibilă. Iov era un om drept. Îmi închipui că inferioritatea mea față de Iov constă în faptul că n-am luat niciodată în serios posibilitatea credinței. Cu toate astea, ar fi nedemn din partea lui Dumnezeu să fiu pedepsit din această pricină. N-am dreptul să-l judec, nu-i așa? Dar ce mi se poate întâmpla mai rău decât ceea ce urmează să pățesc? Doamne, ți-o spun deschis, nu ești aristocrat. Nu te cunosc“.

După alte trei ore de insomnie, și-a amintit, cu un râs amar, de fraza lui Stendhal: „Singura scuză a lui Dumnezeu este că nu există“.

„E o mare blasfemie ce fac eu, nu? Aș vrea să fie și mai mare. Cred că am ajuns la capătul puterilor.“ La 4 dimineața, Dumnezeu s-a îndurat de amărâtul acela atât de puțin capabil de ură și l-a lăsat să adoarmă.

Când s-a trezit, Neville a fost atât de uluit că reușise să doarmă, încât a bănuit că fusese vorba de o intervenție divină. Gândul i s-a șters însă din minte de îndată ce și-a amintit de crima pe care trebuia să o comită.

Din fericire, dacă se poate spune așa, erau destule treburi de făcut. Mai mulți tineri și tinere din sat fuseseră recrutați pentru servire: Henri i-a întâmpinat și le-a explicat cum să procedeze.

Juna soprană Pascaline Ponthois a ajuns mai devreme decât era stabilit. Fiind prea prins pentru a se ocupa și de ea, contele a chemat-o pe Serioasa:

— Du-o pe domnișoara Ponthois la o plimbare prin pădure. Are 19 ani, sigur o să aveți ce discuta.

Serioasa s-a uitat la el ca la un înapoiat mintal și a acceptat fără niciun chef.

Florarul încurcase comanda de la Pluvier cu cea de la casa funerară Meix-le-Tige: a fost nevoie de ajutorul Alexandrei pentru rezolvarea acestei probleme atât de vulgare.

Electra se îndoia de calitatea bezelelor sale, iar tatăl ei a trebuit să mănânce patru bucăţi pentru a o convinge că erau foarte bune. Înghiţirea a patru bezele în atare condiţii a fost un supliciu.

A trebuit să-l trimită pe Oreste cu maşina la baronul Snoy ca să reîncarce bateria.

În mijlocul acelei agitaţii, Neville îşi imagina uneori actul pe care trebuia să-l comită în cursul după-amiezii: simţea atunci o descărcare electrică din creştet până-n tălpi, pe care o îndura fără a-şi da voie să urle de durere.

Vremea era superbă.

Când Serioasa s-a întors de la plimbarea cu tânăra cântăreaţă de operă, Henri i-a spus:

— Du-te să te-mbraci, draga mea, invitaţii o să sosească din clipă-n clipă.

— Sunt îmbrăcată. N-am de gând să mă mai schimb.

Era toată în negru. Tatăl său nu a mai zis nimic. „Dată fiind situaţia…“ a fost singurul lucru pe care l-a gândit.

Marele om de scenă care zăcea în el a intrat în acţiune de cum a început petrecerea. Contele nu putea altfel. De cum îl vedeau, oaspeţii se simţeau bine. Avea un fel al lui de a le zâmbi când exclama:

— Oh, ia te uită! Ce drăguţ că aţi venit!

Neville era mai sincer ca niciodată când rostea acele vorbe de bun-venit. O parte din el considera că oamenii respectivi aveau mult curaj dacă băteau atâta drum până la casa aia de nebuni.

Îi îmbrăţişa pe unii şi pe alţii, săruta mâini, izbucnea în câte un râs plin de căldură, admira rochii, se bucura de însănătoşirea cine ştie cui, saluta succesul unui proiect, deplângea o încheietură luxată, se extazia de cât de mari s-au făcut copiii. Era gazda absolută, solară, asta făcuse toată viaţa.

— Eşti superb, nu s-a putut abţine să nu-i spună Alexandra.

— Dă-mi voie să-ţi fac eu acest compliment. Ce-i cu compleul ăsta care-ţi vine atât de bine? E nou?

— Bătrânul meu soţ, îl ştii de 20 de ani.

— Rar vezi o soţie care să păstreze o talie perfectă.

Pluvierul strălucea. Nuanţa lui subtilă sclipea în lumina tomnatică.

— Castelul dumitale arată excelent, îi ziceau toţi lui Neville.

El ştia că nu-i adevărat, dar îi făcea plăcere să o audă. „Dragostea mea dintâi, niciodată n-ai fost mai frumos. Din seara asta, eu o să fiu la închisoare. N-am să te mai văd. O să-mi fie dor de tine.“

Până şi Cléophas de Tuyen i s-a părut simpatic.

Évrard a ajuns ceva mai târziu:

— Iartă-mă, dragă Henri. Ştiu că vrei să mă omori, aşa că am stat să-mi scriu testamentul.

Oreste şi Electra fascinau pe toată lumea cu superba lor prezenţă.

— Ai văzut, Serioasa e în negru, i-a spus Alexandra soţului ei.

— Am observat.

— Îi stă bine, nu ţi se pare?

— Poate.

Contesa a luat două cupe de şampanie şi i-a întins una soţului:

— Să bem pentru succesul acestei petreceri! a zis ea.

Au băut.

— Oh, dar ăsta-i Laurent-Perrier, cupajul Grand Siècle! a exclamat ea.

— Ai un simț foarte fin, dragostea mea.

— E curată nebunie, dragule. Eu credeam că suntem săraci.

— Exact!

— Înțeleg…

Invitații se răspândeau prin grădină într-o armonie greu de pus pe seama hazardului. Neville recunoștea în aceasta simptomele unei recepții reușite: oamenii se depășeau, pur și simplu, pe ei înșiși. Conștienți de frumusețea ce emana din adunarea lor laolaltă, puneau în operă tot ce aveau mai bun în ei: mișcările lor curgeau unduios unele către celelalte, vorbele lor aveau ușurătatea și grația poemelor în proză. Nimeni nu căuta să ia prim-planul, astfel că până și cei mai timorați reușeau să acceadă la o formă de existență.

„Ce desfătare e acest spectacol pentru ochii, urechile și sufletul meu!!“ își spunea în gând gazda lor. „Și când te gândești c-o să distrug pentru totdeauna lumea asta perfectă! Nu doar pe fiică-mea am s-o omor, am să ucid tot acest univers. Sunt ultimul reprezentant al curtoaziei desuete, al artei încântătoare de a fi împreună cu celălalt. După mine, nu vor mai exista decât mondenități.“

Își contempla opera cu mândrie și afecțiune când, brusc, a văzut-o pe Serioasa cum se fofila, cu o figură ca de piatră. Și-atunci, în inima lui, i-a vorbit: „Toată lumea de-aici e fericită, toată lumea se bucură de petrecere, nu trebuie decât să stai și tu cu ea, dar nu, asta nu ți-e de-ajuns, tu trebuie să suferi, iar suferința ta trebuie să șteargă tot restul“.

Oaspeţii au fost poftiţi în spatele grădinii pentru recitalul muzical.

Cântăreaţa a anunţat că o să cânte nişte lieduri de Schubert din ciclul Cântecul lebedei.

— Au fost scrise pentru un tenor, dar au mai fost interpretate şi de soprane, nu sunt eu prima.

Henri a şters-o pe furiş. A urcat în vârful turnului, unde îşi pregătise arma. S-a uitat prin ferestruică la lumea care o asculta pe cântăreaţă.

„Cântecul lebedei“, şi-a spus în sinea lui. „Potrivită alegere!“ Era prea departe ca să audă liedul ori să distingă feţele oamenilor, dar simţea că auditoriul plutea.

„Are ceva talent micuţa Ponthois. Iar eu o să irosesc toată muzica asta cu puşca mea calibrul 22!“ Şi-a impus să nu se mai gândească la nimic şi a coborât.

A mers până în spatele grădinii fără a căuta să-şi ascundă puşca de vânătoare. Nimeni nu l-a observat. Când li s-a alăturat celorlalţi, Pascaline Ponthois tocmai începea Ständchen. Toată lumea asculta ca vrăjită.

„O să acţionez la sfârşitul piesei“, a hotărât el apropiindu-se de fiica sa. Aceasta i-a strecurat un bileţel. Neville l-a citit: „Nu mă omorî! M-am răzgândit“.

O furie uriaşă, imposibil de controlat, a pus stăpânire pe el: „Dacă ea îşi imaginează că-n momentul ăsta o mai pot cruţa… M-a şi avertizat, de altfel, să nu ţin seama de o eventuală renunţare în ultima clipă. Am s-o fac, am s-o fac!“

În jurul lui, auditoriul vibra la versurile din Ständchen. Unic în felul lui, Henri absorbea acea duioşie sfâşietoare pentru a o transforma în violenţă. S-a uitat la chipul Serioasei: plângea.

„Prea târziu pentru lacrimi, fetiţo. Când muzica se opreşte, trec la fapte.“

Henri era la fel de furios ca generalul englez din filmul Podul de pe râul Kwai care descoperea, spre final, că oamenii din lagărul lui se pregăteau să arunce în aer podul pe care soldaţii japonezi îi obligau să-l construiască: ţinea la o monstruozitate care-l costase atât de mult.

La sfârșitul piesei, Serioasa l-a luat de mână și l-a tras deoparte.

— Nu mai vreau să mor.

— Nu mă interesează. M-ai pus să jur că n-o să te-ascult dacă te împotrivești. Am s-o fac.

— Muzica-i de vină. M-a răvășit complet.

— N-ai mai ascultat niciodată muzică, isteațo?

— Nu din asta. Nu Schubert. De când tot încerc să simt un strop de emoție! Uită-te la mine: acum simt din plin.

— Ai simțăminte? Un motiv în plus să te căsăpesc!

Fata a izbucnit în râs, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă șiroaie.

— Tată, blestemul s-a rupt. Vocea sopranei pare să fi spart cochilia care-mi ținea sufletul ferecat.

— Nu-mi pasă. Eu am un contract pe care trebuie să-l onorez.

A îndreptat arma spre capul fiicei sale.

— Nu, n-are rost să-ți iroseşti viața omorându-mă, vreau să trăiesc!

— Ești o puștoaică odioasă și crudă, o giruetă insuportabilă. De ce mi-ar fi milă de tine?

— Pentru că acum sunt fericită.

— Și ce dacă? O să mor vinovat, ca toată lumea. Trebuie să împlinesc prevestirea.

— Haide, tată, prevestirea aia-i o prostie!

— Ieri ziceai altceva.

— Încercam să te conving, dar să fim serioși, cum poți să crezi o femeie care-ți spune că după un asasinat totul o să fie bine?

— Asta n-o cred nici eu. A zis-o ca să mă menajeze. Din politețe…

— Din politețe! Ghicitoarea aia încalcă principiul oricărei preziceri, și anume că nu-i prevestești nimic cuiva care nu ți-a cerut așa ceva!

— Am să te omor totuși! Mi-ai stricat toată petrecerea.

— Glumești? E cea mai reușită petrecere cu putință. Toată lumea-i încântată.

— Eu, nu. Din cauza ta, de trei zile sunt ca-n iad.

— Probabil că era nevoie de asta ca să mă salvezi.

— Egoisto!

— Ai dreptate. Doar n-o să mă omori pentru atâta lucru.

— În orice roman onorabil, când se pomenește de o pușcă, ea trebuie să folosească la ceva.

Serioasa a smuls carabina din mâinile tatălui ei și a azvârlit-o în lac.

— S-a rezolvat problema, a zis ea. Mă duc să ascult muzica.

Henri a rămas cu gura căscată, uitându-se spre locul unde apa înghițise pușca de vânătoare calibrul 22, încercând să priceapă coșmarul din care tocmai ieșea, dar nu a reușit.

În cele din urmă, s-a întors în grădină, unde recitalul tocmai se încheia. Pascaline Ponthois era ovaționată. Serioasa plângea cu sughițuri.

„Fata asta-i grotescă“, și-a zis în sinea lui, total năuc. „Dar trebuie să se încheie odată și cu adolescența asta, bănuiesc.“

Neville a observat că una dintre fetele care serveau nu se simțea prea bine și se clătina. S-a repezit să-i ia tava plină cu cupe de șampanie, a dat s-o pună pe o masă, dar s-a împiedicat; tava i-a zburat din mâini și a izbit-o în ceafă pe doamna van Zotternien, dându-i capul pe spate atât de tare, încât i-a frânt gâtul. Femeia a murit pe loc.

Toată lumea a depus mărturie că a fost vorba de un accident. Doamna van

Zotternien era o văduvă bătrână şi rea pe care nimeni nu o suporta.

La citirea testamentului său, s-a descoperit că lăsa moştenire întreaga sa avere, una ce se dovedea considerabilă, lui Henri Neville, pentru care nutrise dintotdeauna o ridicolă şi, din fericire, tainică pasiune.

Graţie acelor milioane spectaculoase, nu s-a mai pus problema vânzării castelului. În momentul de faţă, urmează să înceapă lucrările de reparare a acoperişului.